

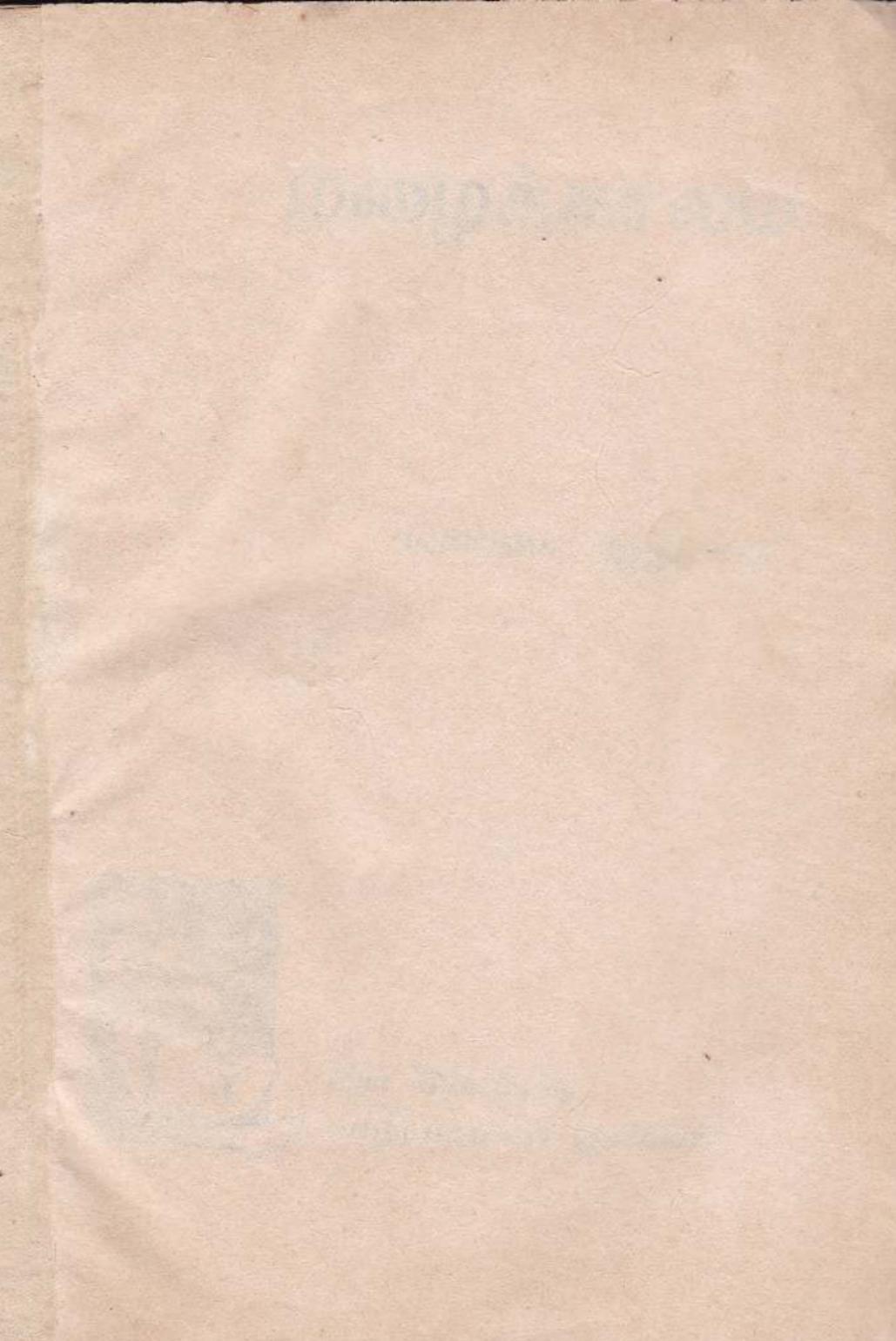
செங்காலை

செங்காலை

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document, enclosed in a decorative border. The text is written in a dark ink on aged, yellowish paper. The border consists of a repeating pattern of small, stylized floral or leaf motifs. The text is arranged in several lines, with some words appearing to be in a different script or dialect than others, possibly indicating a mix of languages or a specific regional dialect. The overall appearance is that of an old, handwritten manuscript or document.

மழைக்காலம்

'செங்கை ஆழியான்'

மீரா வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம்: இலங்கை

- ☐ முதற் பதிப்பு : ஏப்பிரல் 1988
- ☐ பதிப்பாளர் : டேவிட் லிகோரி
- ☐ உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- ☐ ஒவியம் : ரமணி
- ☐ அச்சிட்டோர் : சித்திரா அச்சகம் யாழ்ப்பாணம்
- ☐ அட்டை : 'தவம்' 'விஜயா அச்சகம்'

Price 20/-

- **Malaikkalam** : *A Novel in Tamil by Senkai - Aaliyan (c)*
- **First Edition** : *April 1988*
- **Published by** : *David Ligory Pnthippalayam
38, Vembady Veethy Jaffna.*
- **Printed at** : *Chitra Press, Jaffna.*
- **Cover** : *Ramani | Thavam | Vijeya Press,
Jaffna.*

— STOCKISTS IN THE CITY —

Poobalasingham Book Depot

Jaffna T. P. 23631

விபரங்களுக்கு

டேவிட் லிகோரி பதிப்பாலயம்

38, வேம்படி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்: இலங்கை

இருள் கவியாத ஒரு மாலைப்பொழுதில் தான் நான் அவனைச் சந்தித்தேன். கப்பிரமணியம் பூங்காவில் சிறுவர் விளையாட்டு அரங்கில் இடப்பட்டிருக்கும் வாங்கில் அமர்ந்து என் குழந்தைகள் ஊஞ்சலாடுவதைப் பாசத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபோது, என் அருகில் நிழலாடியது.

நிமிர்ந்து பார்த்தால், - அவன்.

அழகாகவும் கௌரவமாகவும் தெரிந்தான்.

“நீங்கள் தானே செங்கை ஆழியான்?”

நான் அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்து வைத்தேன். ‘காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்’ என்ற என் ஒரு நாவலுக்கு நண்பர் தர்மராஜன் என் படத்தை வர்ணத்தில் அட்டையாகப் போட்டாலும் போட்டார். அதன்பின் இப்படியான கேள்வியும், அசட்டுச் சிரிப்பும் சாதாரணமாகிவிட்டது.

அவன் சர்வ சாதாரணமாக என் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

‘என் பெயர் தேனி...’ ‘என் இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறீர்கள்’ என்றான்.

‘எப்படி?’

“உங்கள் நாவல்களெல்லாம் சோக முடிவுகளாக இருக்கின்றனவே? ‘வாடைக்காற்றி’ல் பிலோமினாவைச் சாகடித்தீர்கள். ‘காட்டாற்றி’ல் செண்பகத்தைச் சாகடித்தீர்கள்! ‘கிடுகுவேலி’யில் சண்முகத்தை அநியாயமாகக் கொலை செய்தியள். ‘யானை’யில் தொடக்கத்திலேயே வந்தனாவைக் கொன்றீர்கள் நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியைச் சந்திக்கவில்லையா?’

“அதோ என் மூன்று குழந்தைகள் ” என்றேன்; “என் நாவல்களெல்லாம் சோகமுடிவுகளைக் கொண்டன வல்ல. ‘பிரளயத்’தில் ‘கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்’ என்ற நாவலில் ‘ஒரு மைய வட்டத்தில்...’ இன்பமான முடிவுகளே!

“ஓ. அவற்றையும் படித்திருக்கிறேன். இவைபோல மனதிற் படியவில்லை.”

“ஏனெனில், சோககீதங்கள் இனிமையானவை ” என அவளை மடக்கினேன்.

இனிமையான ஒரு மாலைப்பொழுதில், அழகிய பெண் ஒருத்தியுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பது, அதுவும் என் நாவல்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது இளிய அனுபவம்தான்.

அவ்வேளை அவளை நோக்கி ஒரு சிறுவன் ஓடி வந்தான்; அவளின் சாயல் தெரிந்தது.

“என் மகன், தாமஸ் ” என்றான்; “தாமஸ், மீர்திஸ் அங்கிள் செங்கை ஆழியான்”

‘ஹலோ ’ என்று அழகாகச் சிரித்தான் தாமஸ். எங்கள் பெண்கள் புத்திசாலிகள். அவள் குழந்தைக்கு நான் அங்கிள். இந்த அறிமுகத்தால் அவள் எனக்குச் சகோதரி, ஆகிறாள்.

“நீங்கள் எழுதிய ‘கிடுகுவேலி’ எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. ஆனால், முடிவுதான் பிடிக்கவில்லை ”

“எனக்குந் தான் பிடிக்கவில்லை” என்றேன். அவள் என்னை வியப்புடன் பார்த்தாள்

“அப்ப ஏன் எழுதினீர்கள்?”

நான் சிரித்தேன். எழுத்தாளன் எதற்காக எழுதுவான்?

“கூடப் பிறந்த சகோதரிகளுக்காக ஆண்கள் மட்டுந்தான் தியாகம் செய்வார்கள் என்பது உங்கள் நினைப்பா? என்று அவள் கேட்டாள்.

‘இல்லை’ என்றேன்.

“கிடுகுவேலியில் அப்படித்தான் எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்களால் பெண்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.”

நான் தலையைச் சொறிந்தேன். அவள் தொடர்ந்தாள்:

“நீங்களும் எங்கள் சமூகத்தின் ஒரு அங்கம் தான். காலம் காலமாகப் பெண்களை அடிமைகளாகவும் போகப் பொருளாகவும் மதிக்கின்ற ஒரு சமூகத்தின் பிரதிநிதிதான்.”

அவள் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தாள்.

கருமுகில்கள் வானில் கூடின,

“நான் ஒரு கதை கூறட்டுமா?” என்று திடீரென அவள் கேட்டாள்.

“யாருடைய கதை?”

“என் கதை...”

அவள் சொன்னகதைதான் -

மழைக்காலம்!

ஈழமுரசு என்னை நாவலொன்று எழுதுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தபோது அவள் கதைதான் நினைவு வந்தது.

- எழுதினேன்.

1984 ஆம் ஆண்டு 'ஈழமுரசு' வாரமலரில் 'மழைக் காலம்' தொடராக வெளிவந்தது. ஈழமுரசு ஆசிரியர் மயில் அமிர்தசிங்கம், 'ரமணி'யின் உயிர்த்துடிப்பான ஓவியங்களுடன் இதனை வெளியிட்டார். நன்றி. இந் நாவலை இன்று நூலுருவில் வெளியிட அன்பர் டேவிட் லிகோரியும் யாழ்ப்பாணம் துரையும் முன்வந்துள்ளனர். நூல் வெளியீடு என்பது இலாபகரமான முயற்சியன்று என்பதை இருவரும் நன்கு அறிவார்கள். எனினும், பிடிவாதமான இலட்சிய இலக்கியத் தூண்டுதல், அவர்களைத் தொடர்ந்து நாவல்களை வெளியிடும் விஷப்பரீட்சையில் ஈடுபடவைத்துள்ளது. அவர்களின் வெற்றி ஆரோக்கியமான இலக்கிய வெற்றியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்களுக்கு வெற்றி கிட்டவேண்டும்.

அன்பர் டேவிட் லிகோரி தான் நினைத்ததைச் செயற்படுத்தியே தீர்பவர் என்பதை நான் நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். அவர் தனது 'மீரா' வெளியீடாக எனது புதிய நாவலான 'மரணங்கள் மலிந்த பூமி'யை வெளியிடவிருந்தார். நாற்பது பக்கங்கள் அச்சிடப்பட்ட நிலையில், நாட்டின் வரலாறே எதிர்பாராத திருப்பத்தில், பாதை மாறிவிட்டதால், அந் நாவலை நிறைவுசெய்து வெளியிடமுடியாத தடங்கள் மனநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. எனினும் தான் நினைத்த நூல் வெளியீடு என்ற இலட்சியத் தடத்தில் நடப்பதற்குத் தடங்கல் மனநிலை அவருக்கு இருக்கவில்லை: மழைக்காலம் வெளிவருகிறது.

டேவிட் லிகோரி நன்றிக்குரியவர்

வணக்கம்

'கமலம்'

'செங்கையாழியான்'

82, பிறவுண் வீதி,

நீராவியடி,

யாழ்ப்பாணம்,

10 - 04 - 1988.

வாசகர்களே சற்று நில்லுங்கள்

நீண்பர் செங்கையாழியான் அவர்களின் இந்தாவலை சுவைக்கும் முன், இக்காலகட்டத்தில் இப்படியொரு நாவலை வெளிக்கொணர்வதற்கு எவ்வளவு பிரயாசம் தேவையென்பது நாம் சொல்லித்தான் உங்களுக்கு புரியவேண்டுமென்பதில்லை. செங்கையாழியான் அவர்கள் ஓர் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் இலக்கியம் என்பது பட்டம் பெற்றவர்களுக்குத்தான் புரியும் பாமரர்களுக்கு புரியாது என்ற நிலையை மாற்றி பாமரர்களும் இலக்கியமூலம் பல விடயங்களை புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை நிலைநிறுத்தி வாசகர் மத்தியில் தனக்கென ஓர் நிலைப்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளார். இதனால் இவர் ஓர் வியாபார எழுத்தாளர் என்ற பட்டத்தையும் சில இலக்கிய நெஞ்சங்களின் மூலம் பெற்றுள்ளபோதும், தனது தொடர் முயற்சியின் மூலம் இன்றும் வாசகர்மத்தியில் செல்வாக்குப்பெற்ற எழுத்தாளராகவே திகழ்கிறார்.

ஓர் எழுத்தாளனின் படைப்பை வாசகர் கேட்டு வாங்கும் நிலையை உருவாக்கிவிட்டால் வெளியிடுபவர் துணிந்து முதலீடுசெய்ய முன்வருவார். அப்படி ஒரு நிலையை செங்கையாழியான் அவர்கள் உருவாக்கியதால்தான் திரு. டேவிட் லிகோரி அவர்கள் இந்நூலை உங்கள் கரங்களில் தவழவிட்டுள்ளார். இம்முயற்சி செங்கையாழியான் அவர்களுடன் முற்றுப் பெற்றுவிடாமல் தொடர்ந்து ஈழம் வாழ் இலக்கிய நண்பர்களின் படைப்புக்களையும் வெளியிடுவார் என்று நம்புகிறேன்.

அன்புடன்,

யாழ்ப்பாணம் துரை.

பிரியமுள்ள வாசகர்களுக்கு !

வயதில் பெரியவர்களான பல புத்தக வெளியீட்டாளர்கள் நிறைந்த இந்த புத்தக உலகில், நான் ஒரு குருவி, சின்னக்குருவி, ரொம்பவும் சின்னக் குருவி. புத்தகம் வெளியிடும் என்னுடைய இந்த முயற்சி குருவித் தலைக்குப் பணங்காய்த்தான்.

சுழித்து எழுத்தாளர்களுக்கு அவர்கள் நாவல்கள் வெளியிருவதற்கு களம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டியது நம்கடன். இந் நல்ல முயற்சியில் லட்சுமி தேவியின் கருணை கிடைக்குமா?— கிடைக்காதா? என்று இப்போது என்னால் சொல்ல முடியவில்லை; ஆனாலும்; சரஸ்வதி தேவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு செல்கின்ற திருப்தி எனக்கு.

புத்தகம் வெளியிடுவது என்பது விஷப்பரீட்சை. என் சக்திக்கு மீறிய பணி இது. ஆனாலும்; தமிழ் மக்களின் ரசனையில் எனக்கிருக்கும் மதிப்பு, நம்பிக்கை. எழுத்தாளர்களின், நல்ல நண்பர்களின், வியாபாரிகளின் ஒத்துழைப்பு. புத்தகத் துறையில் எனக்குள்ள ஓரளவு அனுபவம். இவை எல்லாம் சேர்ந்து நான் பனங்காயைத் தாங்குகிற சக்தியைத் தந்தது, திடந்தைத் தந்தது, கூடவே கொஞ்சம் மகிழ்சியையும் தந்தது.

முதல் புத்தகமாக கடந்த பல வருடங்களாக தமிழ் மக்களின் கவனத்தையும் கருத்தையும் தன் எழுத்தால் கவர்ந்து அவர்களின் அன்பையும், ஆதரவையும், பெற்று விளங்கும் "செங்கை ஆழியான்" அவர்களின் "மழைக்காலம்" எனும் இந் நாவலை வெளியிடுகிறேன்.

இது வழக்கமான கதையில் வித்தியாசமான கதை. இவ்வளவு சுவையான கதை படித்து எவ்வளவு காலமாகி விட்டது. எமது மண்வாசனையுடன் கதை தொடங்குகிறது. சிற்றூறு போல சில சிலுத்து ஓடுகிறது.

இந்த நாவலை புத்தகமாக வெளியிடும் வாய்ப்பினை தந்த தோடு, புத்தகம் நல்ல முறையில் வெளிவரவேண்டும் என்பதற்காக பெருந்துணையாக நின்ற இந் நாவல் ஆசிரியருக்கும், அட்டையை வரைந்து உதவிய ஓவியர் "ரமணி" அவர்களுக்கும், அட்டையை அழகாக வடிவமைத்து அச்சிடுவதற்கான சாதனங்களை செய்து தந்த "கலைமகள் பிரிண்டோ கிராப்" கலைஞர் தவம் அவர்களுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் அட்டையை அழகாக அச்சிட்டு தந்த விஜயா அச்சகம், அவர்களுக்கும். புத்தகத்தை அயராது உழைத்து உருவாக்கிய சித்திரா அச்சக உரிமையாளர் அவர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் புத்தகம் விரைவில் வெளிவருவதற்கு பலவகையிலும் உதவி புரிந்த ஆர். எஸ். அச்சக உரிமையாளர் அவர்களுக்கும், விளம்பர உதவி புரிந்துவரும் ஐயா, சச்சிதானந்தம் அவர்களுக்கும், இந்நாவல் வெளியீட்டுத்திட்டத்திற்கு ஆரம்பம் முதலே "கை கொடுக்கும் கை" யாகத் திகழ்ந்த யாழ்ப்பாணம் துறை அவர்களுக்கும் எனது உள்ளம் நிறைந்த நன்றிகள்

38, வேம்படி வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

15 04 -1988

டேவிட் லிகோரி

மழைக்காலம்

1

மேகங்களிடையே இது வரை பறந்துவந்த கே எல் எம் இராட்சத ஐஜட் விமானம், விடியாத அதிகாலைப் பொழுதில் தாழ் இறங்கத் தொடங்கியது. நூரத்தில் வெகு ஆழத்தில் விமான நிலையத்தின் மின் விளக்குகள் மின்மினிகளாக ஒளிர்ந்தன.

தாய்நாட்டு மண்ணில் இன்னமும் சிவ நிமிடங்களில் தேவி கால் பதிக்கப்போகின்றாள்.

ஐந்து நீண்ட ஆண்டுகள். எவ்வளவு வேகமாக அவை ஒடிவீட்டன?

நெஞ்சில் பெரும் சுமையாக நினைவுகள் அழுத்துகின்றன. இருள் சூழ்ந்து கவிந்தது, போன்ற பிரமை. ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னர் பிறந்த மண்ணில் கால் பதிக்கும் மகிழ்ச்சி அவளிடமில்லை.

'இங்கு எனக்கு என்ன இருக்கிறது?'

அவள் மடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தை, விமானத்தின் கீழிறங்கலால் ஏற்பட்ட அழுத்த வேறுபாட்டால் உடலை நெளித்துக் கொண்டாள். அவனுடலைத் தடவிக் கொடுத்தபோது, அவளிதயத்தை ஊசியாக ஏதோ நெருடியது.

குழந்தை விழித்துக், கொண்டாள். அவளைப்பார்த்து அவன் தன் முன்வாய்ப்பற்கள் நான்கும் தெரியச் சிரித்தான்.

‘அதே சிரிப்பு! மைக்கல் உங்கள் சிரிப்பு அப்படியே உங்கள் குழந்தையிடமும் இருக்கிறது.’

மார்போடு குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டாள்.

விமானம் தளத்தைத் தொட்டு ஓடி, திரும்பி, இரைச் சலை விழுங்கிவிட்டு நின்றது.

சென்ற தடவை அவளை மேற்கு ஜேர்மனிக்கு வழியனுப்பி வைக்க அப்பா வந்திருந்தார். இன்று அவர் வர மாட்டார் அவர் உலகைவிட்டும் பிரிந்தே ஒன்றரை வருடமாகிவந்தது. அப்பாவின் மரணத்தை ரெலெக்ஸ் மூலம் அறிவித்தார்கள். அவளால் வரமுடியவில்லை.

அப்போதுதான் தாமஸ் பிறந்திருந்தான்.

‘அவன் பிறந்திருக்காவிட்டால் வந்திருக்கவா போகிறேன்?’

விமானத்தளத்திற்கு சாந்தாவும் அவள் கணவனும் வந்திருப்பார்கள். அவர்கள் கொழும்பில் இருப்பதால் நிச்சயம் வந்திருப்பார்கள்.

பண்டாரநாயக்க சர்வதேச விமானத்தளத்தில் விமானம் இறங்கியது. தாமஸ் தோளில் படுத்துக்கொண்டான்.

கொலோன் விமானத்தளத்திற்கு நிகராகவில்லையென்றாலும் கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் பண்டாரநாயக்க விமானத்தளத்தில் பலமாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பது இதரிந்தது. கர்லம் என்பதே மாற்றித்தான்.

எவ்வளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன? தேவியின் தங்கைகள் இருவளுக்கும் கலியாணங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அப்பா காலமாகியிருக்கிறார். ஈட்டில் மாள்வதற்குக் கிடந்த காணீ ஈடு மீட்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவளுக்குத் தாமஸ் கிடைத்திருக்கிறான்.

'மைக்கல், இப்போது நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருப்பீர்கள்? இங்கு இப்போது அதிகாலை 2 மணி. பொன்னில் இப்போது இரவு 9.20. மைக்கல் இப்போது என்ன செய்வீர்கள்? டஸ்ஸல்டார்ப் நகரின் சனசந்தடி மிக்கவர்த்தக விதிகளில் நடப்பீர்களா? உங்களுக்கு இரவில் ஹெலேயில் நடப்பதென்றால் பிடிக்கும். அல்லது பிரான்போர்ட் நகரின் இரவு கிளப் ஒன்றில் விஸ்கியுடன் அமர்ந்திருப்பீர்களா? எவளோ ஒருத்தி உங்களுக்குக் கம்பனி கொடுத்துக்கொண்டிருப்பாளா?'

கண்கள் கலங்குகின்றன. இதயத்தில் பாரச்சமை.

கஸ்டம்ஸ் பரிசோதனைகள் முடிந்து வெளியில் வந்த போது சாந்தாவும் ஒரு அழகிய இளைஞனும் அவளைநோக்கி ஷிரைந்து வந்தார்கள். அவன்தான் சாந்தாவின் கணவன். புகைப்படத்தில் பார்த்திருக்கிறான்.

"அக்கா" என்று ஓடிவந்து அவள் கரத்தைப்பற்றிக் கொண்டாள், அவள் விழிகள் பாசத்தோடு அவளைப் பார்த்தன. தோளில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தையை ஆசையோடு வாங்கிக்கொண்டாள்.

“அம்மா எப்படி சாந்தா வசந்தி எப்படியிருக்கிறாள்?..”

“அம்மாவிற்கு எப்பவும் உன் நீனைவுதான் அக்கா வசந்திக்கு சென்றவாரம் தான் சூழந்தை பிறந்தது. பெண் சூழந்தை உன் பெயரை தான் தேவி என்று வைத்திருக்கிறாள்...”

அவள் இதயம் ஏன் இப்படி மலர்கிறது? தங்கைகள் அவளிடம் பாசமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக அவள்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு இந்தப் பாசப்பிடிப்பே ஒளடதம். ‘மைக்கல் நீங்களும் என் மீது அன்பாகத்தான் இருந்தீர்கள்.’

“என்ன அக்கா பேசாமல் இருக்கிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லை. இந்தத் துரதிஷ்டக்காரியின் பெயரைத் தான்...” அவள் முடிக்குமுன் சாந்தா துயரத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

“அக்கா ஏன் இப்படிக்கதைக்கிறீர்கள்?”

சாந்தாவின் தோளில் அன்புடன் சுரம்பதித்து அழுத்தினாள். அவளையறியாமல் வார்த்தைகள் வெளிவந்துவிட்டன.

சாந்தாவின் கணவர் லக்கேஜ்களைக் காரில் ஏற்றினார்.

காரில் ஊர்ப்புதினங்களைச் சாந்தா சொல்லிக் கொண்டு வந்தாள்.

“அக்கா, நீ எங்களுக்காக ஜேர்மனிக்குச் சென்றாய்.. உன் கணவர் நல்லவர் என்றபடியால் எங்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்ய விட்டார். நீ மாதா மாதம் அனுப்பிய பணத்தில் தான் நாங்கள் சீவித்தோம். காணி ஈடு மீண்டோம். எனக்கும் வசந்திக்கும் லட்சக்கணக்கில் சீதனம் கொடுத்துக்

கனியாணம் செய்துவைத்தார்கள். எல்லாம் நீ தந்தப்பிச்சை அக்கா...உன்றோடு கூடப்பிறந்ததுக்காக நாங்கள் கொடுத்து வைத்திருக்கிறோம் அக்கா..”

சாந்தாவின் வார்த்தைகள் அவளை நெகிழ வைத்தன.

‘மைக்கல், நீங்கள் நல்லவர்தான், இப்போது வீட்டிற்கு வந்திருப்பீர்களா? வீட்டில் உங்களைக் கவனிக்க யார் இருக்கிறார்கள். நான் இல்லை. தாமஸ் படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர் தாமஸை முத்தமிடுவீர்களே?’

“அக்கா அத்தான் வர விரும்பவில்லையா?”

சாந்தா கேட்டுவிட்டாள், இந்தக் கேள்வியைத்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் எல்லாரும் அவளிடம் கேட்டுப்போகிறார்கள்.

ஏன் தேவி உன் புருசன் வரவில்லையே?...”

“தனியவே வந்தாய்?...” கேட்கத்தான் போகிறார்கள். அவள் மௌனமாகக் குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டாள்.

‘மைக்கல், இதற்கு நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்?’

“சாந்தா, அக்கா களைச்சப்போய் வந்திருக்கிறா...சும்மா கரைச்சல் கொடாதேயும் ” என்று சாந்தாவின் கணவர் குறுக்கிட்டார்.

களைத்துப் போய்த்தான் வந்திருக்கிறார்கள். உள்ளத்தால் களைத்துத்தான் போய்விட்டாள்.

அப்படியே காரின் சிற்றில் சாய்ந்து கிடைக்கிறாள்.

சாந்தாவின் வீடு கொள்ளுப்பிட்டியில் இருந்தது. சிறிய வீடுதான் - சாந்தா மிக அழகாக அதை வைத்திருந்தாள் - குளித்து விட்டுச் சாப்பிட அமர்ந்தார்கள்.

“சாந்தா, மத்தியானம் யாழ். தேவியில் ஒரு சீற் புக் பண்ணி என்னை இன்றைக்கே யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி விடு அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் ஐந்து ஆண்டுகள் ”

சாந்தா தேவியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

“இன்றைக்குத்தானே அக்கா வந்தாய்..? இரண்டு நாள் இருந்துவிட்டுப் போகக்கூடாதா?”

“இல்லைச் சாந்தா நீயும் என்னுடன் வா.. அம்மாவுடன் இருவரும் இருந்து எத்தனை வருடமாகின்றது ”

சாந்தா மகிழ்வுடன் கணவரைப் பார்த்தாள்.

“அதுக்கென்ன போய் வாரும் ” என்று அவர் சிரித்தார் -

“சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வீன்?...”

“வீட்டுச் சாப்பாடு இல்லாவிட்டால் ஹொட்டல் சாப்பாடு...”

அவர்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்திருந்தார்கள்.

“அக்கா வடிவாகச் சாப்பிடவில்லை.” என்றாள் சாந்தா.

“பசிக்கவில்லை ...”

கட்டிலில் சற்று ஓய்வாகப் படுத்திருக்கும்போது, குழந்தை தாமஸ், “மம்மி, டடி...” என்று ஏனோ தன் பாட்டில் சிசால்விச் சிரித்தான்.

தேவி துயரத்துடன் கண்களை மூடிக்கொள்கிறாள்.

‘மைக்கல்.. மைக்கல்’ என்று இதயம் கூவுகின்றது-
அன்று -

கொலோன் விமான நிலையத்தில் அவள் தனித்து நின்றாள். யாழ்ப்பாணத்தின் தென்னங்கீற்று வேலிகளுள் வாழ்ந்த அவள் செய்த முதலாவது விமானப்பயணமும் நீண்ட விமானப் பயணமும் மகிழ்வோடு சேர்ந்த கலக்கத்தைத் தந்திருந்தன. அதிகாலையின் பனிக்குளிரில் கொலோன் குளித்துக் கிடைத்திருந்தது.

கஸ்டம்ஸ் பரிசோதனைகள் முடிந்ததும் வெளியில் வந்து வெயிற்றிங் அறையில் கலக்கத்துடன் அமர்ந்து கொண்டாள். என்ன செய்வது? வநவாரா?

அசாத்நிய துணிச்சலுடன் புறப்பட்டுவந்து விட்டாள்.

‘தனியப்போய் என்னடி தேவி செய்யப்போகிறாய். உனக்கு வீட்டைவிட்டுத் தனியப்போவதென்றாலே பயம். இவ்வளவு தொலை தேசம்...அதுவும் முகம் தெரியாத,பாஷை புரியாத ஒரு நாட்டிற்குப் போகப்போகிறதென்றேயே?...’ என்று அம்மா அழுதது நினைவுக்கு வருகின்றது.

அவள் மட்டுந்தான் தனித்து இருந்தாள்.

அரைமணி நேரம் சென்றிருக்கும்; ‘வரமாட்டாரா? ரெலெக்ஸ் செய்தி கிடைத்து பிளையிங்கொண்பேம் பண்ணி அறிவித்த பின்னரே நான் புறப்பட்டேன். கொலோன் விமான நிலையத்தில் வந்திருப்பதாக அறிவித்திருந்தார்.’

அவன் வந்திருந்தாலும் அவனை அவளால் அடையாளம் காணமுடியுமா? படத்தில் தான் அவரைப் பார்த்திருக்கின்றாள். அவன் முகத்தை நினைவுபடுத்த முயன்றாள். அடர்த்

தியாகத் தலைமயிர், கூர்மையான கண்கள் மீசையில்லாத வட்டமுகம், அழகாகத்தான் இருந்தான்.

‘வருவாரா?’

“குடென் மார்கென்...ஐ ஆம் சொதி .. வேற்றுகிவிட்டது- வழியில் கார் ரிப்பயர், யூ ஆர் தேவி?...நீ தேவி தானே?...ஐ ஆம் மைக்கல்..”

சூரல்கேட்டு அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அவன்தான்.

அவள் விருட்டென்று எழுந்து நின்றாள். குனிந்து அவள் பாதங்களில் தொட்டு வணங்கினாள். அவன் அதை எதிர் பார்க்கவில்லை.

“ஸ்ரூப்பிட்... யூ ஆர் மை வைஃப் நொட் சிலேவ் ..” என்றபடி அவளைப் பற்றித் தூக்கினான். அவர் கரங்கள் அவள் தோள்களைப் பற்றியிருந்தன. அவன் அவள் கண் களின் ஊடாக எதையோ பார்த்தான்.

“தேவி...யூ ஆர் வெரி பிரிட்டி படத்திலும் பார்க்க மிக அழகாகவிருக்கிறாய், தேவி”

அப்படியே அவளை அருகில் இழுத்து அவள் நெற்றியின் எதிர்பரராஷல் முத்தமிட்டான். திக்கித்துப் போனாள் வெட்கம் தழுவியது, பட்டப்பகனில் பலர்பார்த்திருக்க முத்தமிடுவதா? உடல் படபடவென நடுங்கியது

“என்ன தேவி... இதுக்கு இப்படி’... ‘அவள் கல கல விவனச் சிரித்தாள்.’ சாரியில் நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் தெரியுமா? என் முதல் மனைவிக்குச் சாரி கட்டவே தெரிந்திருக்கவில்லை. அவள் இங்கிலாந்தில் பிறந்தவள்.”

அவள் மலர்ந்த இதயத்தின் இதழ்கள் ஒரு கணம் சூவிந்து இருகின. அவள் முகம் ஒடிக்கறுக்க ஒரு கணம் தன்னை மறந்து விக்கித்து நின்றாள்.

யாழ். தேவி விரைந்து கொண்டிருந்தது. புதிய இடங்களைப்பார்க்கும் ஆவலுடன் கண்களை மேயவிட்டபடி, சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். தேவி. யாழ்தேவியின் யன்னலில் முகத்தை இலேசாகப் பதித்தபடி பரந்து கிடக்கும் வயல் வெளியில் பார்வை படிய அவள் அமர்ந்திருந்தாள். இலங்கையின் கிராமப்புறங்கள் இன்னமும் மாறிவிடவில்லை. அபிவிருத்தி நகரங்களில் தான் தெரிகிறது. கிராமங்களில் தெரியவில்லை.

அதே வயல்கள். அவற்றில் அதே கௌபீன மக்கள். அதே கலப்பை மாடுகள். மனங்களும் மனத்களும் அப்படித்தானே?

ஜேர்மனியின் செல்வச் சிறப்பிற்கும், ரெயில் பாதையின் இரு மருங்கும் விரைந்து மழையும் கிராமங்களின் வறிய நிலைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள்? எங்கு பார்த்தாலும் இங்கு வயல் வெளிகளும் சேனை நிலங்களும் தெரிகின்றன. அங்கு புகைகக்கிக்குழலை அசுத்தமாக்கும் பெரிய தொழிற்சாலைகள். யந்திரங்களின் ஓயாத உழைப்பு.

மைக்கல் இப்போது என்ன செய்வார்?

யாழ்தேவி கூவிக்கொண்டு விசைகின்றது. எவ்வளவு தூக்கம் நழுவி வருகின்றன.

அவள் மெதுவாக சீற்றில் தலைசாய்த்துக் கொண்டாள் அவள் குழந்தை மடியில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

மைக்கல் விமான நிலையத்திற்கு வத்திருந்தான். கொலோன் விமானத்தளத்தில்தான் அவனை அவள் முதன் முதல் நேரில் கண்டாள். அதற்கு முன் அவள் படத்தைத் தான் பார்த்திருக்கிறாள்.

அவனைக் கண்ட ஆவலின் மலர்ச்சியை மைக்கலின் வார்த்தைகள் கூம்பச் செய்தன. அவனைக்கண்டதும் பொங்கிப் பிரவகித்து எழுந்த உணர்ச்சிகள் அப்படியே சோர்ந்து புற்றுக்குள் புகும் அரவமாக மறைந்து போயின.

“தேவி, சாரியில் நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் இதரியுமா?” என்று அவள் கூறியபோது அவள் உண்மையில் இன்பப்பூரிப்பில் மலர்ந்தாள். “என் முதல் மனைவிக் குச் சாரிகட்டவே தெரிந்திருக்கவில்லை. அவள் இங்கிலாந்தில் பிறந்தவள்...” என்று அவள் தொடர்ந்தபோது அவள் துவண்டுபோனாள்.

அவளுக்குத் தெரியாத ரகசியமன்று. உண்மையில் அவளுக்கு அவள் மூன்றாவது மனைவி. முதலிரு மனைவிகளையும் அவள் டைவேர்ஸ் செய்திருந்தான். அதற்காக அவள் கீழவனல்லன். நாற்பது வயதுதான்.

அவள் வாழ்ந்த கிராமத்தில் நாற்பது வயதில் இளமையின் கம்பீரத்தை இழந்து முதுமையின் தழுவலில் சேர்ந்து. நீத்திய வருத்தக்காரராகக் காட்சிதந்த பலரை அவள் கண்டிருக்கிறாள். ஆனால் வெளிநாட்டில் நாற்பது வயதுதான் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப நுழைவாயிலாக இருப்பதைக் கண்டிருக்கிறாள். ஊட்டமான உணவு, உடலைப் பேணத்தேகப்பயிற்சிகள், உணத்தைப்பேணக் கல்வியும் ஓய்வும் வெளிநாட்டு மனிதர்களை இளமையாக வைத்திருக்கின்றன.

மைக்கல் இருபத்தெட்டு வயது இளைஞன் மாதிரிக் கம்பீரமாகத் தெரிந்தான். ஓட்டிய வயிறும் அகன்ற மார்புமாக அவன் தோற்றம் இருந்தது.

அவள் மூன்றாவது மனைவி, அவளை மணக்க அவள் ஒப்புக்கொண்டபோது அவளுக்கு இந்த விபரங்கள் யாவும் தெரிந்து தான் இருந்தன. அவன் அவளிடம் எதையும் மறைக்க வில்லை. தன்வேலை, சம்பளம், பழக்க வழக்கங்கள், விருப்பு வெறுப்புக்கள் யாவற்றையும் ஒன்றும் மறைக்காமல் எழுதியிருந்தான்.

“.. விரும்பினால் வரவும்...”

விரும்பித்தான் வந்திருந்தாள். யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களைப்போன்று அவளிடம் ஒழிப்பு மறைப்பில்லை. யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களைப் போன்று இலட்சக்கணக்கான சீதனமும் வீடு வளவும் தகப்பனுக்கு டொனேசனும் நகை தட்டுகளும் கேட்கவில்லை. அவனுக்குத் தேவை நல்லதொரு பெண். குணமான பெண். அவ்வளவுதான்.

அவன் அவளைக் காரில் ஏற்றி அழைத்துச் சென்றான்.

“என்னைப்பிடித்திருக்கிறதா, தேவி..” என்று அவன் கேட்டான். கண்களைத் திருப்பி அவளைப்பார்க்காமல் அவன் கேட்டான். கரங்கள் காரின் ஸ்ரியரிங்கை லாகவமாகத் திருப்பின.

“...ம்.....”

“நீ இன்னமும் வாய்திறந்தே பேசவில்லை. ஊமையில்லையே?”

“இல்லைங்க...” என்று தேவி மெல்லச் சிரித்தாள்.

“ங்க...வேண்டாம். என்னை மைக்கல் என்றே கூப்பிடு...”

“...ம் ...”

பொன் நகரின் ஹைவே எவ்வளவு அகலமானது? எவ்வளவு சுத்தமானது? அம்மாடி எவ்வளவு பெரிய கட்டிடங்கள்? எவ்வளவு காரர்கள்? என்ன வேகம்?

வியப்புடன் அவள் வெளியில் பார்த்தாள். இந்தக்கார்தான் எவ்வளவு அழகானது. ஒரு சிறு குலுக்கலின்றி எவ்வளவு சொகுசாக விரைகிறது இப்படியொரு காரில் அவள் ஏறியவளல்லள். முட்டாசுக்கடைச் சந்தியில் பிபான்னப்பரின் ஏ போர்டிக்காரில் தான் ஒரு தடவையோ இரு தடவைகள் அவள் பிரயாணம் செய்திருக்கிறாள். யாழ்ப்பாணத்து வீதிகளில் அற்புதமானவை. மழைக்காலத்தில் வளம் விடக்கூடியளவிற்கு அற்புதமானவை. ஒவ்வொரு பள்ளத்திலும் கார் இறங்கி ஏறும்போது இடுப்பெழுப்பு சழன்று விடுவதுபோன்றிருக்கும். இது காரா? அல்லது ரதமா? எவ்வளவு இலகுவாக வீதியில் வழக்கிக் கொண்டு விரைகிறது.

‘என்ன தேவி... பேசாமல் இருக்கிறாய்?’

அவள் அவனைத் திரும்பிப்பார்த்து அன்புடன் புன்னகைத்தாள்.

‘ஓன்றுமில்லை’ என்று சிரித்தாள். சிரிக்கும்போது கன்னத்தில் குழிவிழுந்தது அவன் ஆவலுடன் சுட்டுவிரலால் அக்கன்னக்குழியில் அழுத்தினான் சுவள் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்

‘என் வீடு, நோ எங்கள் வீடு பாட்கோடெஸ்பர்க்கில் இருக்கிறது, தேவி. இங்கிருந்து இருபது கிலோ மீற்றர்த் தூரத்தில் சிறிய வீடு’

‘என்னவிடம் என்றியள்’...

‘பாட்கோடெஸ்பர்க்... எங்க சொல்பார்க்கலாம்...’

‘பாட்கோடெஸ்பர்க்’

‘குடென்... கெட்டிக்காரி. நீ விரைவில் ஜேர்மன் பாஷையும் கற்றுக்கொண்டு விடுவாய்’

“குடென் என்றால் என்ன?”

“குட என்று அர்த்தம்...”

“குடென் மார்க்கன் என்றால் குட்மோர்னிங்கா?...”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?...”

“ஏர் போட்டில் திரும்பத்திரும்ப அணைக்கேட்டேன் நீங்களும் என்னைக்கண்டதும் சொன்னீர்கள் அதுதான் ”

“ஓ . மை சவீற்றி . “என்றபடி மைக்கல் அவளை இழுத்து அணைக்க முயன்றான். அவள விலகி அமர்ந்தபடி, “ரேட்டு கவனம் ” என்று சிரித்தாள்.

ஒரு பாலத்தில் ஏறிக் கார் விரைந்தது. பாலத்தின் சுவ ரோடு சாய்த்தபடி இருவர் அணைத்தபடி நீன்றிருந்தார்கள். அவன் அவளை முத்தமிட்டான்.

“இது இங்கு சுகஜம் தேவி. இங்கு செக்ஸ் ஒரு பிரச் சினை ய ல் ல மறைக்கவேண்டியதுமில்லை இது ஜேர்மனி. யாழ்ப்பாணமல்ல .”

“ம் . நாங்கள் ஜேர்மனியரல்ல. யாழ்ப்பாணத்தாக்கள்”

அவன் அவளை வியப்புடன் திரும்பிப்பார்த்தான். உதடு களில் புன்னகை கோடிட்டது.

ஒரு வீட்டின் முன் கார் நின்றது. அவன் வீடு சிறியது. இரண்டு பெட்டும்கள். சிறியதொரு கிச்சன் சிறியதொரு அடக்கமான ஹோல், சோபா செட், ரி. வி. வீடியோடெக், திரி இன் வண், பிரிஜ், குக்கர். ஜேர்மனிய வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமான யாவும் இருந்தன.

“நீங்கள் தனியாகவா இருக்கிறீர்கள்? ” வீட்டிற்குள் கால் பதிக்கும்போது தேவி கேட்டாள். அவன் அவளைத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான். அவள் தடுக்கவில்லை.

“இனித்தான் நீ என்னுடன் இருக்கப்போகிறாயே! தேவி...” அவனால் அவள் உதடுகள் சரமாகின. அவள் துவளப்பார்த்தாள்.

மைக்கல் - மைக்கல் - அவை எவ்வளவு இனிமையான நாட்கள்?

யாழ்தேவி குலங்கியபடி நின்றது.

“அக்கா என்ன நித்திரையா?...” என்று சாந்தா கேட்டாள்.

“இல்லை சாந்தா. ஏதோ நினைவு ”

“அக்கா, அத்தான் எப்படி?...”

“படத்தில் பார்க்கவில்லையா? ”

“பார்த்தேன் ஆனால்...”

“ஏன் தயங்கியாய் கேள். என்னோடும் குழந்தைகளோடும் அன்பாகவிருந்தார். எவ்வளவு பணம் கேட்டாலும் கொடுத்தார் எல்லாவிடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றார். தேவையான எல்லாவற்றையும் முகம் சுழிக்காமல் வாங்கித் தந்தார். இதைவிட வேறென்ன வேண்டும் சாந்தா”

அவள் சற்றுநேரம் மௌனமாகவிருந்தாள். தமக்கையின் வார்த்தைகளில் கொனித்த உணர்ச்சியின் கருத்தை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை

“அவர் ஏன் வரவில்லை... உன்னுடன் ஏன் வரவில்லை?”

தேவி வெளியே வெறித்துப் பார்த்தாள் இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது?

இந்தக் கேள்வியை யாழ்ப்பாணத்தில் அவனைப் பார்க்கும் எல்லாரும் கேட்கப் போகிறார்கள். அவனைக்காணவரும் ஒவ்வொருவரினதும் முதல்கேள்வி இதுவாகத்தான் இருக்கப்போகிறது. 'மைக்கல், இதற்கு எப்படி நான் பதில் சொல்வேன்?'

அவள் திரும்பி ஆழமாகச் சாந்தாவைப்பார்த்தாள்.

“அவருக்கு இங்கு வரவிருப்பமில்லை, சாந்தா...”

‘அவர் இலங்கையில் பிறக்கவில்லையா அக்கா?'

‘ஓ...உனக்கு அப்படியொரு சந்தேகமா?'

‘அவர் ஜேர்மன் காரர் என்று பேசிக் கொள்கினம். அதுதான் அக்கா.’ - தேவிக்குச்சிரிப்பு வந்தது. குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் இருத்திக் கொண்டாள்.

‘இவனைப்பார் யார்மாதிரி இருக்கிறான்...’

‘அத்தான் மாதிரி என்று நினைக்கிறன்.’

‘இவனைப் பார்த்தால் ஜேர்மன் காரன் மாதிரியா தெரியுது? இந்தக் கரிய மயிர் கருவிழிகள் அந்த ஆணவமான நோக்கு இவன் யாழ்ப்பாணத்துக்குரியவனடி. அவர் யாழ்ப்பாணத்தவர்தான். அளவெட்டியில் பிறந்தார். மகாஜனாக்கல்லூரியில் படித்தார். தந்தை தாயுடன் சிறுவயதிலேயே லண்டன் சென்று அங்கு குடியேறி விட்டார் அவர் படித்து எஞ்ஜினியரானதும் ஜெர்மனிக்குச் சென்றார். அங்கேயே சிற்றிசன் ஆகிவிட்டார். சாந்தா, அவரின் சில பழக்கங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குரியன. சில பழக்க வழக்கங்கள் ஜேர்மனிக்குரியன, மேலைத்தேசத்திற்குரியன. அவர் ஒரு திசிசங்கு மனிதர். அவரை மாதிரி ஒரு நல்ல கணவர் எவருக்கும் கிடையாது சாந்தா. இந்த ஐந்தாண்டுகளும் அவர் என்னைக் கண்டலங்காமல் பார்த்தார். ஒரு தடவைகூட என்னைச் சினந்தது கிடையாது.’

தேவியின் விழிகள் கலங்கின மைக்கல், நீங்கள் எவ்வளவு நல்லவர். இனியவர்.

‘உன்னால் அவரைப் பிரிந்து இருக்க முடியவில்லை என்ன அக்கா. இன்றுதான் வந்தாய் அதற்குள் அவர் நினைவு வந்து விட்டது.’

தேவி புன்னகைத்தாள்.

‘அவர் குழந்தைமாதிரியடி. எதையும் தானாகச் செய்ய மாட்டார். விருப்பியதையெல்லாம் செய்வார். வாங்குவார் அவசியம் அவசியமற்றது அவருக்குத் தெரியாது. எல்லா வற்றையும் அவருக்கு நான் தான் கவனித்து வந்தேன். அதுதான்.’

‘எல்லாக் கணவர்தான் அப்படித்தான் அக்கா. ஏதோ தாங்கள்தான் குடும்பத்தைக் கவனிப்பதாக எண்ணிக்கொள்வார்கள். உழைத்துத் தருவதைத் தவிர வேறு என்ன அவர்களுக்குத்தெரியும். என்னவரும் அப்படித்தான் நான் உன்னுடன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரறன். கொழும்பில் சாப்பாட்டிற்கு என்ன கஷ்டப்படபோகிறோ? நான் வீட்டில் இல்லாவிட்டால் அவருக்கும் பொழுது போகாது.’

‘என்னடி அப்படி என்றால் ஒரு குழந்தைகூட இல்லையே?’

சாந்தா வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

‘போக்கா... பகிடி பண்ணுகிறாய் இப்பத்தான் ரெண்டு மாதம்’ என்றபடி சாந்தா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

தேவியின் மடியில் அமர்ந்திருந்த தாமஸ் சாந்தாவிடம் தாவ முயன்றான். சாந்தா ஆசையுடன் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டாள். கன்னங்களில் முத்தமிட்டாள்.

உன் மகனுக்கு என்னைப் பிடித்துவிட்டது '
 'அப்ப அவனை நீயே வைத்துக்கொள்—'

சாந்தா தேவியை வியப்புடன் பார்த்தாள். பின்னர் கண் கலங்கச் சொன்னாள்: 'அக்கா, நீ ஐந்தாண்டுகளாக எல்லா வற்றையும் எங்களுக்குத் தந்தாய். இவனாவது உனக்கிருக்கட்டும் '

தேவியின் இதயம் ஒரு கணம் நின்று துடித்தது.

3

யாழ்தேவி விரைந்து கொண்டிருந்தது. சாந்தாவின் மடியில் தாமஸ் மீண்டும் உறங்கிப்போனான். சொகுசான காரிலும் விமானங்களிலும் பயணம் செய்து பழக்கப்பட்ட அவனுக்கு யாழ்தேவியின் இரைச்சலும் குலுக்கலும் அவ்வளவு தூரம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அவன் உறக்கம் அடிக் கடி கலைந்தது.

'மம்மி ' என்று சிணுங்கினான்.

'சாந்தா, அம்மா எப்படி இருக்கிறா?'

'ஐயா செத்தபிறகு அம்மா மிஷவும் மெலிந்து போனா. எப்பவும் உன் நினைவுதான் அக்கா.' என்றாள் சாந்தா.

'வசந்தி எப்படி இருக்கிறாள் ?'

'அவள் நல்லாத்தான் இருக்கிறாள். அவள் இப்பவும் சின்னப்பிள்ளைதான் அக்கா. அதற்கேற்ற மாதிரி அவள் புரி

சனும் சுண்மண் தெரியாமல் செலவழிப்பார்கள். திரிவார்கள் "

"அவள் கலியாணம் கட்டினாப்போல பெரியவளே" சின்னப்பெண்தானே?"

தேவியின் நினைவில் புழைய சம்பவங்களின் நிழல்கள் கோடிட்டன. அவளும் உலகம் தெரியாத சின்னப் பெண்ணாகத்தான் இருந்தாள். கல்லூரி நாட்கள் எவ்வளவு இனிமையானவை? அவள் பல்கலைக்கழகப் புகழக வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த போது தான் அவள் மனதில் ஒரு இளைஞன் சவனத்தை ஏற்படுத்தினான் காலையும் மாலையும் அவள் கல்லூரி விட்டு வரும் போதும் செல்லும் போதும் சைக்கிளில் பின் தொடர்ந்தான்.

அவன் ஒன்றும் பிறத்தியான் அல்லன். சொந்த மாமன் மகன்தான். வீட்டிற்கும் அடிக்கடி வருகின்ற உறவுதான்.

"இங்க பாறும் தியாகு. நான் ஸ்கூலுக்குப் போகேக்கையும் வரேக்கையும் என்பினனாள் ஏன் வாறீர்? யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? வீட்டிற்கு வாறியள் போறியள்...பின்னால வாறதையும்." என்று ஒருநாள் தேவி அவனிடம் கூறினாள். அவன் சிரித்தான்.

"இஞ்ச பாறும் தேவி உம்மை யாராவது பொடியள் தொடரக்கூடாது என்றுதான் காவலுக்கு நான் பின்னால வாறன்..."

தேவி திகைத்துப் அணைப் பார்த்தாள்.

"என்னை ஒருத்தரும் தொடரமாட்டினம். எனக்குக் காவல் வேண்டாம். என்னைக்காத்துக்கொள்ள எனக்குத் தெரியும் "

"உம்மட அழகு உமக்குத் தெரியாது, எனக்குத்தெரியும். எத்தனைப் பொடியள் உம்சிரிப்புக்காகத் திரிகின்றார்கள்..."

அவளை ஒரு கணம் கர்வம் மூடியது.

‘நீரும் அதில ஒன்றோ?’

அவன் மெளனமாகத் தலையைக் குனிந்து அமர்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்க்கத் தேவிக்குப் பரிதாபமாகவிருந்தது. தியாகு நல்ல பையன் வயதிற்கு மீறிய வளர்க்கி எக்கவுண்டன்சி படித்துக் கொண்டிருந்தான். மாமா மாதினி கம்பீர் மானவன்

“அந்தப்பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தால் நான் அதிர்ஸ்டசாலி. தேவி” என்ற அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அந்தக்கண்கள் அவளை ஊடுருவி இதயத்தை அறிய முயன்றன.

“என்ன தியாகு, நீங்கள்? படிக்கிற காலத்தில் இதெல்லாம் தேவையா? முதலில் படிப்போம் பிறகு”

அவன் முகம் மலர்ந்தது. ஒரு ஆணின் முகம் அவ்வளவு பிரகாசமாக மலருமா?

‘தேவி...’ என்றான் அவன்; “நீ எனக்குக் கிடைப்பாய் என்றால் உனக்காக நான் எவ்வளவு காலமும் காத்திருப்பேன்”

யாழ்தேவியின் வீரிட்ட அலறலில் தேவி சுயநினைவு பெற்றாள். ஒரு புகையிரத நிலையத்திற்குள் யாழ்தேவி நுழைந்து தனித்தது.

‘இளை குடிப்பமா அக்கா?’ என்று சாந்தா கேட்டாள் வெயிலின் தாக்கத்திற்கு ஏதாவது குடித்தால் நல்லதாகப்பட்டது. ‘சரி...’ என்றாள் தேவி.

இளநீரை வாங்கி ஒருவாய் குடித்துவிட்டு, சாந்தாவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் வீட்டு முற்றத்திலும் ஒரு செவ்விளநீர் மரம் நிற்கின்றது. ஒரு முறை அதில் தியாகு ஏறி நழுவி விழுந்தது நினைவில் வந்தது.

மழை பெய்து தென்னைமரத்தில் நீர் ஊறியிருந்தது. தியாகு இளநீர் பறிக்க ஏறி அரை வழியில் சறுக்கியபடி கீழ் விழுந்தான். அவன் ஏறுவதை அவள் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள். அவள் முன் விழ நேர்ந்தது. அவனுக்குப் பெரும் அவமானமாகப்பட்டது. அவளுக்கு முதலில் சிரிப்பும் பின்னர் கவலையும் ஏற்பட்டது.

“என்ன தியாகு, அடிபட்டு விட்டதா?...” என்று பதறிப்போய்க் கேட்டாள். அவன் மண்ணைத் தட்டிவிட்டு எழுந்து நின்றான். கால் சுழுக்கிக்கொண்டது.

“முற்றத்தில் நின்ற தென்னைமரம் இப்பவும் நிற்குதா? சாந்தா?...”

“இல்லை அக்கா. வீடுகட்டும் போது தறித்து விட்டினம் போர்டிக்கோ அதற்குள் வந்துவிட்டது...”

“தியாகு எப்படியிருக்கிறார் சாந்தா?...”

தேவியின் கேள்வி சாந்தாவைத் திகைக்க வைத்தது. நெருப்பை மிதித்தவள் போலத் தமக்கையைப் பதற்றத்துடன் பார்த்தாள், தங்கையின் திகைப்பின் அர்த்தம் தேவிக் குப் புரிந்தாலும் அவன் சாதாரணமாகவே எதுவித சலனமுமின்றி மீண்டும் அக்கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியாது, அக்கா...”

“பொய் சொல்கிறாய்”...

“ஒரு தடவை ஊரில் கண்டன். அவ்வளவுதான். அவன் வீட்டிற்கும் வாறதில்லை ஏன் அவனைப் பற்றிக் கதை.”

“நல்ல சீதனத்தோடு கலியாணம் கட்டி நல்லா இருப்பார் என்று நினைக்கிறன்.”

சாந்தா வெறுப்புடன் விழிகளைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அவன் முகத்தில் வெறுப்பின் கருமை அப்பிக்கிடந்தது. தாமஸ் விழித்துச் சினுங்கினான். சாந்தா அவனைத் தூக்கி மடியில் இருத்திக்கொண்டாள் தேவி பிஸ்கட்டுகளை எடுத்து மகனின் கையில் கொடுத்தாள்.

“நான் தீத்தி விடுறன் அக்கா...”

“வேண்டாம் பார்...அவன் எவ்வளவு அழகாகச் சாப்பிடுவான் என்று.”

“மம்மி” என்று அவன் சினுங்கினான்: ‘சூ...’

தேவி மகனைத் தூக்கிக்கொண்டு ரொயிலெற்றுக்குள் சென்றாள்.

‘நல்ல பழக்கம், அக்கா...’

‘ரொயிலெற்றுக்குப் போறதா?...’

“இல்லை. தாமஸ் மடியில் பெய்யாமல் சொல்வது...”

“அவன் ஜெர்மனியில் பிறந்தவனடி” என்று தேவி சிரித்தாள். “அங்கு குழந்தைகள் தாமாகத் தம் காரியங்களைச் செய்துகொள்ளும் விதத்தில் வளர்கிறார்கள் இங்க நாங்க என்ன செய்கிறோம். பத்து வயதுவரை முகம் கழுவிப் பவுடர் போட்டு ஏன் உனக்கு நினைவில்லையா? எங்களுக்குக் காலையில் தலைக்கு எண்ணெய் வைத்துத் தலை வாரி விடுவது யார்? அம்மா எத்தனை வயது வரை? நான் ஓ. எல் படிக்கும் வரை உனக்கும்தான்.”

“அது பாசமக்கா...”

“சரி. இல்லை என்று சொல்லவில்லை ஆனால் நாங்களாகச் செய்யவேண்டிய இயல்பான வளர்ச்சிக்கு அது தடை நாங்கள் ஒரு கட்டிற்குள் அகப்பட்டமாதிரி உணர்வு வளர்ந்து விடுகிறது. எங்களுக்கு எப்பவும் யாராவது துணை

தேவையென்ற எண்ணத்தை வளர்த்து விடுகிறது. ஒரு சிறு காரியத்திற்கும் யாருடைய உதவியையாவது எதிர்பார்க்கிறோம்.”

“நீ அப்படியா அக்கா?... எவ்வளவு அமைதியானவளாக இருந்தாய், எவ்வளவு அடக்கமானவளாக ருந்தாய்? ஒரு நாள் எல்லாக் கட்டுக்களையும் அறுத்தெறிந்துவிட்டு ஜேர்மனிக்குப் புறப்பட்டாயே? தியாகுவால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை உன்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை...”

தேவி மௌனமாக இருந்தாள். உண்மைகள் தாம்

அவள் ஜேர்மனிக்குப் புறப்படவிருக்கும் செய்தியறிந்து உற்றார் உறவினர் ஓடிவந்தார்கள்.

“உனக்கென்ன விசரா, செல்லையா? இங்கமாப்பிளை கிடைக்காமல் அங்கயா அனுப்புகிறாய்? அவன்யாரோ... எப்படிப்பட்டவனோ?”

“அது பரவாயில்லை. மூன்று குமருகளை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்ய? அந்தப் பொடியன் எனக்கு நூரத்து உறவு. அதுதான் அனுப்புறம், அவள் தான் என் மூத்த மகள். மூத்த மகனும் அவள்தான் அவளுக்கு ஒரு வாழ்வு தேடிக்கொடுக்க என்னாலும் முடியவில்லை. உங்களாலும் முடியவில்லை. இப்ப வந்திட்டியள் புத்திமதி மட்டும் சொல்ல. அனுப்புறது அனுப்புறதுதான்” ஐயா திடமாகவும் விரக்தியாகவும் முடிவு சொல்லிவிட்டார்

உண்மையில் மைக்கல் அவர்களுக்கு எவ்வழியிலும் உறவினவனல்லன்.

ஐயா வெளியில் அப்படிக்கூறினாலும் அவரால் கூட அவள் ஜேர்மனி செல்வதையும் முகந்தெரியாத ஒருவனை மணந்து கொள்ளவிருப்பதையும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை அவளிடம் பேசித் தோற்ற பின்னர்தான் நடப்பது

நடக்கட்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தார், ஏழைக் கமக்கார னால் வேறு என்னதான் செய்யமுடியும்? அவளுக்கு இருபத் தெட்டு வயது.

அவள் தந்தையால் யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் எவ ரையும் விலைக்கு வாங்க முடியவில்லை. அவர்கள் தங்கள் கழுத்துக்களில் தங்கள் பெறுமதியை எழுதித்தொங்க விட் டுத் திரிந்தார்கள். சேதனப்பிசாசுகள்

அவளுக்கு ஒரு அண்ணன் இருந்திக்கலாம். அவன் இருந் திருந்தால் அவள் வெளிநாட்டிற்கு வந்திருக்கத்தேவை யில்லை. கூடப்பிறந்த குற்றத்திற்காக அவன் உழைத்து அவர்களுக்கு ஒரு வழி பார்த்திருப்பான். அவளுக்குப்பின் னால் இரு வயது வந்த தங்கைகள். அவர்களுக்காகவாவது அவள் கலியாணம் செய்துகொண்டே ஆகவேண்டும்.

வீரகேசரி ஞாயிறு இதழொன்றில்தான் அவள் அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தாள்.

“மேற்கு ஜேர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கை இளைஞர்களுக்கு மணமக்கள் தேவை சேதனம் எதுவும் எதிர் பார்க்கப்படமாட்டாது. தங்கள் புகைப்படங்களுடன் விண் ணப்பிக்க..”

அவள் விண்ணப்பித்தாள். ஏஜன்சியிடமிருந்து கடித மும் மைக்கலின் படமும் வந்தன. செய்தி அறிந்த ஐயா கூச்சலிட்டார். அம்மா கண்ணீர்விட்டாள். தங்கைமார் அழு தார்கள்.

“வேண்டாமடி இது விஷப்பரீட்சை. முன்பின் தெரியாத ஒருவனை நம்பிக் கடல் கடந்து செல்வது. அவன் யாரோ? என்ன சாதியோ எப்படிப்பட்டவனோ?”

இது விஷப் பரீட்சைதான். அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது தியாகு ஏற்படுத்தி விட்ட மாறாத மனச்சுமையின் விடிவு.

அவர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் காதலித்தார்கள். ஊர் உலகம் எல்லாம் தெரிந்த வீடயமாக விருந்தது.

“உன்னைத் தவிர எவனையும் ஏறெடுத்தும் பாரேன், தேவி. நீ தான் என் வருங்கால மனைவி..” என்று நாளெல்லாம் வாக்குறுதி தந்த அவன் கடைசியில் தாயின் சொல் விற்குச் செவிசாய்த்து, கோழையாகினான்.

ஒரு எக்கவண்டனுக்கு ஏழை தேவி மனைவியாவதா?

தேவியைத் தன் மருமகளாக்குவதில் அவன் தாயாருக்கு எதுவிதமான ஆட்சேபனையும் இருக்கவில்லை ஆனால், அவள் கேட்ட வீடு, வாசல், நகை, நட்டு, டொனேசன் என்பன வற்றைக் கொடுக்க செல்லையாவால் முடியவில்லை.

தியாகுவின் அம்மா அன்று வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள்.

“தேவியைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை அண்ணை. சொந்த மருமகள் தானே. ஆனால் அவனுக்கு அவன்ர உத்தியோகத்திற்கு ஊருலகில கொடுக்க முன்வருகிறமாதிரிச் சீதனம் கொடுக்கவேண்டும்....” மாமி கேட்டபோது ஐயா திகைத்துப்போனார்.

“எங்கட நிலை தெரியாமல் பேசுகிறாய், தங்கச்சி. காணி ஈட்டில் மூன்று குமருகளை வைச்சுக் கொண்டு அதுகளுக்குத் தண்ணியூத்தவே நான் கஷ்டப்படுகிறன். தியாகு அவளை விரும்புகிறான் என்றதுக்காக இல்லாதவற்றைக் கொடுக்க முடியுமே? நீ ஆரம்பத்திலேயே அவனைத் தடுத்திருக்கவேண்டும். இங்க வர விட்டிருக்கக்கூடாது.”

“என்ன அண்ணை விசர்க்கதை கதைக்கிறியள். நான் தடுக்கிறதோ. நீங்கள் தடுக்கிறதோ? அவன் ஆம்பிள்ளை நீங்கள் தான் உங்கட பெண்ணைக் கட்டுமைப்படுத்தி வைத்திருக்கவேணும். நாண் வாழ்க்கையில் நல்லாக் கஷ்டப்பட்டிட்டன். இனியும் நானும் என் பிள்ளைகளும் கஷ்டப்படத் தயாராகவில்லை. அவனுக்கு நல்ல விடத்தில நல்ல

சீ தனமும் வாங்கி செய்து நல்லா இருக்கப்போறம். உங்களால முடியாட்டில் விட்டிருங்கோ" மூடிவாகக் கூறி விட்டு எழுந்து சென்றாள்.

அவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் தேவி நின்றிருந்தாள். விழிகள் நீரைச்சொரிந்தன

4

யாழ்தேவி வவுனியாவில் சற்று நேரம் தரித்து நின்று விட்டு புறப்பட்டது பிறந்த மண்ணில் காலடி வைக்க உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் அவள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விமானம் ஏறுவதற்காகக் கொழும்பிற்குப் புறப்பட்டாள். அதுவும் ஒரு பகற் பயணம்தான். புகையிரதப் பாதையின் இருமருங்கும் அடர்ந்த காடுகள் பரவிக்கிடந்தன. இன்று அக்காட்டின் பல பகுதிகள் அழிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு குடிசைகள் முளைத்திருப்பதைக் கண்டாள்.

"இப்ப கணபேர் இங்கால குடியேறி விட்டார்கள். என்ன?" என்று தேவி, சாந்தாவைக் கேட்டாள்,

"இப்பவெல்லாம் தெற்கிலும் மலைநாட்டிலும் அடிக்கடி இனக்கலவரங்கள். நாங்கள் எல்லாம் எப்பவும் பயத்துடன் தான் கொழும்பில் இருக்கிறம், அக்கா அங்கை இருக்க முடியாத சனங்கள் இப்ப வன்னிப்பகுதியில் குடியேறியிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில நடந்ததெல்லாம் உனக்குத் தெரியும் தானே? நீதான் என்களிலும் பார்க்க நல்லா அறிந்திருப்பாய் "

"யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதும் பாதுகாப்பில்லை என்கினம் "

சாந்தா தமக்கையை ஆழ்மாகப் பார்த்தாள்.

“ஓமோம் கடந்த மாதம் சுன்னாகத்தில் வீதியால் வந்த பலர் சுடப்பட்டார்கள் அதில் எட்டுப்பேர், வரையில் செத்துப்போனார்கள். அநியாயமாக அப்பாவி மக்கள் மீது டிரக்கில் வந்தவர்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தது மிகக் கொடூரம். இப்பவெல்லாம் யாழ்ப்பாணம் ஆறு மணியுடன் அடங்கிவிடும். வீதிகளில் ஒரு சனத்தைக்காண முடியாது.”

ஜர்மனியில் டஸ்ஸல்டார்ப் நகரின் வீதிகள் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் கலகலப்பாகவிருக்கும். இரவு வேளைகளில் நகரின் வீதிகளில் மைக்கலும் தேவியும் நடப்பார்கள் ஒளிமயமான அந்த நகரத்தில் இல்லாத பொருட்களே இல்லை. எங்குபார்த்தாலும் கடைகள்; கடைகள். தேவியின் கண்கள் எப்பொருளையாவது ஆவலுடன் பார்த்து விட்டால்போதும். மைக்கல் உடனே அதனை வாங்கித் தந்து விடுவான். அப்போது பணம் இல்லாவிட்டால், நினைவாக மறுநாள் வேலையிலிருந்து திரும்பி வரும்போது வாங்கிவருவான்.

அவள் உள்ளத்தில் பூரித்துப் போவாள்.

“ஏன் இப்படிச் செலவழிக்கிறியள்? கண்டபாட்டிற்குச் செலவழித்தால் பிறகு கஷ்டப்பட வேண்டி வரும்” என்பாள்.

அவள் அவளை இழுத்து அணைத்துக்கொண்டு சொல்வாள்: “உழைப்பது செலவழிக்க, டார்லிங். செலவழிப்பது மகிழ்ச்சியாக நிம்மதியாக வாழ்வதற்குத்தான் இது யாழ்ப்பாணமல்ல. சாப்பிடாமல், என்ஜேய் பண்ணாமல், சேமித்துச் சேமித்து...ஓ, புவர்சாப் யாழ்ப்பாணத்தார்தான். காணி, நிலம், வீடு, வாசல் என்று தேடி கடைசியில் ஒரு மகளின் சீதனமாக யாருக்கோ அள்ளிக் கொடுத்துவிட்டு... வாறவனும் அதேசேர்க்கிளிலில் சுற்றிச் சுற்றி, சேமிப்பு மிச்

சம். சீதனம், டோனேசன் என்று! யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கிறதுக்காகவா உழைக்கிறார்கள்!..."

"பின்ன என்னத்துக்கு உழைக்கிறார்கள்"

"அவர்கள் வாழ்கிறதுக்காக உழைக்கவில்லை. தேவி. உழைக்கிறதுக்காக வாழ்கிறார்கள். இங்க வந்திருக்கிற யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களைக் கேட்டுப்பார் சொல்வார்கள்."

அவள் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு ஜேர்மனிக்கு வரநேர்ந்த கதை அதுதான்.

தியாகுவை வாங்க ஏழைச் செல்லையரால் முடியவில்லை.

"மேற்கு ஜேர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கை இளைஞர்களுக்கு மணமக்கள் தேவை. தங்கள் புசைப்படத்துடன் விண்ணப்பிக்க. சீதனம் எதிர்பார்க்கப்படமாட்டாது சாதி சமயம் கவனிக்கப்படமாட்டாது...."

அதனால்தான் அவள் துணிந்து விண்ணப்பித்தாள். யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தின் சுயசொருபத்தைப் புரிந்து கொண்ட, அவளால் வேறு எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

மைக்கல் எதையும் அவளிடம் மறைக்கவில்லை. தன்னைப் பற்றி முழுமைபாக எழுதியிருந்தான் அந்த நேர்மை அவளுக்குப்பிடித்தது. அதைவிட இன்னொன்றும் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

"...என்னை உனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். அவர்களின் ஒழுக்கத்தைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். அவர்களின் குடும்பப்பாங்கைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். ஆகவே உன்னை எனக்கு நன்குதெரியும். நீ என்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதிக்கில், ஒவ்வோராண்டும் 12 ஆயிரம் மார்க்குகள்

உனக்கு வங்கியிலிருவேன். அதனை எதற்கும் நீ பயன்படுத்த
லாம்...”

அவன் அப்படித்தான் எழுதியிருந்தான். பன்னீராயிரம்
மார்க்குகள். இலங்கை நாணயப்படி ஒரு இலட்சம் ரூபா.

அவள் ஜேர்மனிக்கு 'மணப்பெண்ணாகச் சென்றாள்
அவன் வார்த்தை தவறவில்லை மாதா மாதம் அவள் வீட்
டிற்குப் பணம் அனுப்பினாள். அவளின் தங்கைகளின் திரு
மணங்கள் நிச்சயமானபோது, அவன் அவனைக்கேட்காம
லேயே பணம் அனுப்பிவைத்தான். இன்றும் அவன் இலங்
கைக்கு வரும்போது இரண்டு இலட்சம் ரூபாவரையிலான
டொலர்களும் டொலர்களும் தந்தனுப்பிவைத்திருக்கிறான்.

“மைக்கல், நீங்கள் நல்லவர். மிக நல்லவர்.”

“என்ன அக்கா, அடிக்கடி யோசனையில் ஆழ்ந்து விடு
கிறாய்? அத்தானை விட்டுப் பிரிந்த கவலையா? இருக்கும். ஐந்
தாண்டுகள் அவரைப்பிரியாமல் இருந்தவளல்லவா?” என்று
சாந்தா அவளைக்கிண்டினாள்

உண்மைதான். அவளை அவள் ஐந்தாண்டுகள் பிரிந்
திருக்கவில்லை. விடுமுறைக்கு அவன் அவளை லண்டனுக்கு
அழைத்துச் சென்றான். அவன் பெற்றோர்கள் அங்கிருந்தார்கள்.

தேவியை அவன் தாய் அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

“இந்தப் பெண்ணுடனாவது இனி ஒழுங்காக இரு, மைக்
கல்...” என்றார் அவன் தந்தை.

மைக்கல் சிரித்தான். அவன் இதயத்தில் ஏனோ ஒரு
பூள் குற்றியது

யாழ்தேவி கிளிநொச்சியைத் தாண்டி விரைந்தது.
யாழ்ப்பாணம் நெருங்க நெருங்க அவளிடம் இனந்தெரியாத

மகிழ்வும் கலக்கமும் பிறந்தன. ஆனையிறவை ரெயின் தாண்டியபோது சாந்தா சொன்னாள் 'தியாகுவை ஒரு தடவை ராணுவம் பிடித்துச் சென்றது அக்கா.'

“ஏன்...?”

“தெரியவில்லை. அடுத்த நாள், நல்ல காலம் வீட்டிடினம் ”

தியாகு...

அவள் இதயத்தில் ஒரு மூலையில் வலி கண்டது.

அவள் ஜேர்மனிக்குப் புறப்படுகிற சங்கதி ஊரெங்கும் வேகமாகப் பரவிவிட்டது. ஜேர்மனியில் யாரையோ மணந்து கொள்ளச் செல்கிறாள், என்ற செய்தி பல ரூபங்களில் சிறகடித்துப் பரவியது.

முதல் நாள் தியாகு ஓடிவந்தான். அவன் முகம்பேயறைந்தவன் நிலையில் வியர்த்து விறுவிறுத்துக் கிடந்து அடக்கா ஏமாற்றத்தினால் அவன் உடல் மெதுவாகப் படபடத்தது. அவன் வந்தவேளை வீட்டில் அம்மாவும் ஐயாவும் இருக்கவில்லை.

“தேவி, நீ இப்படி ஏமாற்றலாமா?...” என்று அவன் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

அவளுக்கு அந்த நிலையில் சிரிப்பும் அடங்காத ஆத்திரமும் வந்தன. கவலையை மனத்துள் அடக்கி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். யார்யாரை ஏமாற்றியது. எவ்வளவு இலகுவாகத் தியாகு அவளைக் கேட்டுவிட்டான்.

“நானா உங்களை ஏமாற்றினேன்? ”

அவள் கேள்வியின் தாக்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது. ஒரு கணம் நிலைகுலைந்துபோனாள். அவள் தொடர்ந்தாள்: “சீத

னத்தை எதிர்பார்த்தா என்னை நேசித்தீர்கள்" ஆறு வருடங்களாக அதற்காகவா என்பின்னால் நிர்ந்தீர்கள் எங்க ளிடம் இருக்கிற சீதனத்தை உங்களுக்குத்தராமல் நாங்கள் என்ன ஒழித்து வைத்திருக்கிறோமா? இல்லாததை எப்படித் தாறது? நாங்கள் அன்றாடங்காய்ச்சிகள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது?"

அவன் மௌனமாகவிருந்தான். அவன் விழிகள் கலங்கின.

"அம்மா மருந்து குடித்துச் சாவன் என்கிறு"
தேவி இரக்கத்துடன் சிரிக்க முயன்றாள்.

"உங்களுக்காக நான் பரிதாபப்படுகிறன். எனக்காக நான் கவலைப்பட்டது போதும் நீங்கள் இப்படியொரு கோழையாக இருப்பீயள் என்று நான் நினைச்சனில்லை. இப்ப நான் மருந்துகுடித்து சாவேன் என்றால் என்ன செய்வீயள் அப்படி நான் சொல்லமாட்டன் நான் அப்படியான நிலைக்குக் கீழிறங்கக் கூடியவளுமல்ல. உங்களை மணக்க முடிய வில்லை என்பது பெரும் ஏமாற்றம்தான். ஆனால் உங்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் இவ்வ ளவு விரைவில் கிடைத்தமைக்காகச் சந்தோசப்படுகிறன்;"

தியாகு தேவியைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான். அவள் கூறிய வார்த்தைகளைச் சரிவர அவனால் ஜீரணிக்க முடிய வில்லை.

"என்னைப்பற்றி என்ன புரிந்துகொண்டாய்?"

"உங்களுக்குச் சுயகால்களில் நிற்கத் தெரியவில்லை நீங்கள் அம்மாபிள்ளை. நாங்கள் கலியாணம் செய்து கொள்ளத் தேவையில்லை இரு குடும்பத்தாரும் நம் உறவிற்கு எதிர்க்கிறார்கள் என்பது வேறு. உங்கள் அம்மா எதிர்க்கிறு, அதுவும் சீதனம் இல்லை என்றதுக்காக எதிர்க்கிறு என்பதுதான் அதுக்கு நீங்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீயள் என்பதுதான்

உங்கள் அம்ம வை எதிர்த்து என்னைக்கவியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டாம். ஆனால் நீங்கள் எவ்மீது வைத்த காதலில் இடமாக இருந்திருக்கலாம். நீங்கள் அப்படியில்லை. வேறிடத்தில் கவியாணம் செய்துகொள்ள ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் அதுக்கு என்னபெயர்?.. ”

“அப்படி யார் சொன்னது ”

“யார்சொல்ல வேண்டும் ஊரெல்லாம் தெரிந்தவிடும்”
தியாகு அவனைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“என் காதலில் குற்றம் காண்கிறாய்? நீ மட்டும் கவியாணம் செய்து கொள்ள ஜேர்மனிக்குப் போகலாமா? இது உனக்கே சரியாக இருக்கிறதா? ”

“எது சரி எது பிழை என்று பார்க்கிற நிலையில் நான் இல்லை. தியாகு! உங்களால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை என்னால் தாய்க்கொள்ள முடியவில்லை. அதுக்காக கோழைகளைப் போலச் சாகவும் தயாராகவில்லை. அதன் மூலம் என் தங்கச்சிகளுக்கு மாறாத வசையை ஏற்படுத்தவும் என் மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. நான் செய்த முடிவால், என் குடும்பத்திற்கு நன்மை என்றே நினைக்கிறேன்.”

“தேவி உனக்கு இங்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லையா.. ”

தேவி துடித்துப் போய் தியாகுவைப் பார்த்தான் அவள் விழிகள் சிவந்து எரிந்தன. அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்: “ஐயாம் சொறி வாய் தடுமாறி வாய் தடுமாறி ஐயாம் சொறி ”

“பரவாயில்லை இப்படி நீங்கள் மட்டும் கேட்கப் போவதில்லை. எவ்வாரும் கேட்கத்தான் போகினம் அவர்களுக்காக நான் கவலைப்படவில்லை இந்த மண்ணில் சீதனத்தைக் கொண்டுதான் ஒரு பெண் கவியாணப் பந்தத்

தில் ஈடுபட முடியுமென்றால் இந்தச் சமூகம் இருக்கக் கூடாது. இந்த மண்ணைவெறுத்துத் தான் நான் ஜேர்மனிக் குப் போறன் உங்களைப் போன்ற இளைஞர்களை. கேவலமாக ஒதுக்கிவிட்டு எங்கோ கண்காணாத தேசத்தில் சீகனம் இல்லாமல் கலியாணம் செய்து கொள்ளவிருக்கும் ஒரு இளைஞனின் பெருந்தன்மையை நினைத்துத்தான் போறன்..."

தியாகு கூற்று நேரம் விக்கித்துப்போய் இருந்தான் தலையைத் தன் கரங்களில் பிடித்துக் கொண்டான் பின்னர் முகத்தை நிமிர்த்தினான். விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

"தேவி...நாங்கள் இருவரும் செத்துப்போவம். ஒன்றாகச் செத்துப்போவம்"

"உங்களுக்கு இப்படிச் சொல்ல வெட்கமாகவில்லை? நாங்கள் என்காவது போய் வாழுவம் என்று சொல்லியிருந்தீர்கள் என்றால் உங்களுக்காக நான் பெருமைப்பட்டிருப்பேன். சாவதற்காகவா பிறந்தம்?"

தியாகு மீண்டும் நிலைகுலைந்து போய் மரமாகினான்.

"தேவி பிளிஸ் போகவேண்டாம். எப்படியாவது நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறேன் அம்மாவின் மனதை எப்படியாவது மாற்றி உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறேன் நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதை என்னால் தாங்கமுடியாது தேவி, உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். நீ போக வேண்டாம்."

அவன் அவனைப் பரிதாபமாகக் கெஞ்சினான். வார்த்தைகள் துயரத்துடன் பிறந்தன. விழிகள் அவனை யாசித்தன. தேவியால் அவனை ஒரு கணம் பார்க்கமுடியவில்லை. அவன் இதயத்தில் ஓர் நப்பாசை. ஒரு கணந்தான். ஒரே கணந்தான் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்.

“நான் ஜேர்மனிக்குப் போகாமல் நிற்கிறன்...ஆனால் ஒரு நிபந்தனை?”

‘சொல், தேவி...’ என்று அவன் அடங்கா ஆவலுடன் கேட்டான்.

அவன் தயங்கியவளாக முற்றத்தில் நின்ற செவ்விள நீர் மரத்தைப் பார்த்தான் வார்த்தைகள் தேங்கிநிலைத் தன அவன் ஆவலுடன் மீண்டும் வினவினான்.

“என்னை இப்பவே, இந்த நிமிசமே உங்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு போய் தாலிகட்டி மனைவியாகக் முடியுமா? சொல்லுங்கள் நான் இப்பவே உங்களுடன் புறப்பட்டு வாறன்.” அவள் வார்த்தைகள் அவனைத் திக்குமுக்காட வைத்தன.

அப்படியே தலையைத் தொங்கப்போட்டபடி வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தான்.

அவள் கேள்விக்குப் பதில் அவனிடமிருக்கவில்லை.

5

வீட்டில் அவளை எல்லாரும் தெய்வமாக்கியிருந்தார்கள். சிறு மண்வீடாக இருந்த அவளது இல்லம் இன்று கல் வீடாக மாறியிருந்தது. வசந்தி வீட்டை அழகாக வைத்திருந்தாள், அவள் ஜேர்மனிக்குப் புறப்பட்டபோது இருந்த வீட்டு நிலைமைக்கும் இன்று அவள் பார்க்கும் வீட்டு நிலைமைக்கும் இடையில் பெரும் வேறுபாடு.

ஹோலில் குசன் செற்றிகள், சோக்கேஸ், இதன்மேல் திறி இன் வன், ஒரு மூலையில் சொனி ரி. வி. திரைகளால்

அலங்கரிக்கப்பட்ட ஜன்னல்கள். கதவுத் திரைகள். லோஸ்ட் ரிக் மணிகளின் அலங்காரப் பிணைப்புகளாக அலசத்தன. அவள் அனுப்பியவைதாம்

அவள் வீட்டு வாசலில் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள். முற்றத்தில் நின்றிருந்த தென்னைமரத்தைக் காணவில்லை. வீட்டின் முகப்பில் பெரிய எழுத்தில் “தேவிபவனம்” என்ற பெயர். ஹோலில் ஐயாவின் படம் மாலையுடன் இருந்தது. சற்று நேரம் அப்படத்தைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள் அவள்.

“ஐயா...” அவனையறியாமல் அவள் விழிகள் கலங்கின. அம்மா ஓடி வந்து தேவியை அனைத்துக்கொண்டு விம்மினாள்.

“கடைசிவரை உன் எண்ணம்தான் அவருக்கு. தேவி தேவி தேவி என்று பிசுத்தினார். உன்னைக்கொண்டு இப்படி உழைத்துச் சாப்பிட விதியென்று கவலைப்பட்டார் ஊரில் ஒருவனுக்கு உன்னைக்கட்டிவைத்துப் பேரப்பிள்ளைகளைக் கொஞ்சவில்லைமென்று கலங்கினார்” என்று அழுதாள் அம்மா.

“அக்கா...” என்றபடி வசந்தி வந்தாள்.

அவள் கரத்தில் பச்சிளங் குழந்தை நெளிந்தது தேவி குழந்தையை வாங்கிகொண்டாள்” என்னடி நீயே குழந்தை இப்ப குழந்தையையும் பெற்று வைத்திருக்கிறாய்” வசந்தி வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

“குழந்தைக்கு என்ன பெயர் என்கேள், அக்கா...என்றாள் சாந்தா. தேவி வசந்தியைப் பாசத்துடன் பார்த்தாள்.

“உன் பெயர்தான் அக்கா..தேவிப்பிரியா என்று வைத்திருக்கிறம்”

எல்லாரும் அவளிடம் அன்பாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவள்மீது பாசத்தை கொட்டுகிறார்கள். ஆனால்—

‘மைக்கல் உங்கள் அன்பு? அது எவராலும் நிரப்பமுடியாதது

தாமஸ் எல்லாருடனும் ஒட்டிக்கொண்டான். அம்மா பேரணைத் தூக்கிக் கொஞ்சிக் கொண்டு திரிந்தான்.

‘அவரையும் கூட்டி வந்திருக்கலாமே, தேவி...’

“அவருக்கு வர நேரமில்லை, அம்மா அதுதான் நரங்கள் வந்தம்” வெளிநாட்டிலிருந்து அவள் வந்திருக்கின்ற செய்தி அறிந்து அயலவர்கள் சிலர் வந்தவர்கள். அவர்களின் விசாரணைகள் அவள் கொண்டுவந்திருக்கும் பொருட்களில் இருந்தன.

‘என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறாய், பிள்ளை?’

‘வீடியோ கொண்டு வந்தியே?’

‘ரி. வி கொண்டு வந்திருக்கலாமே?’

ன்னொரு சாராரின் விசாரணைகள் வேறு விதமாக அமைந்தன, தங்கள் பிள்ளைகளையும் எப்படியாவது வெளி நாட்டிற்கு அனுப்பி உழைப்பிக்கும் ஆவல்.

“என்ரமகனுக்கு ஜேர்மனியில் ஒரு வேலை எடுத்துக் கொடுத்து விடு தங்கச்சி”

‘போகேக்க ஐஞ்சாறு பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறியாம். அப்படியென்றால் மறந்திடாமல் என்ரபொடியையும் கூட்டிக்கொண்டு போபிள்ளை.’

யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு இன்று வெளி நாட்டு மோகம் பிடித்துவிட்டது. வெளிநாட்டுப் பணத்தின் விளைவு

களை யாழ்ப்பாணம் எங்கும் காணமுடிந்தது. புதிய வீடுகள், வாகனங்கள். அன்ரனூக்கள்.

என்ர மகன் சவுதியில்...'

'என்ர பேரன் ஈரானில்'

'அவன் பிரான்சில்...'

உண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இதுதான் இன்று கேட்கும் குரல்

இளைஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை. ஏராளமாக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் குமருகளும் சிழுகளும் தாம் எஞ்சியிருக்கின்றன.

அவளைக் காணவந்தவர்கள் இறுதியாக விடைபெறும் போது மறக்காமல் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்கள்

'எப்பிள்ளை, திரும்பிப்போகப்போகிறாய்?'

வந்தே ஐந்து நாட்கள் ஆகவில்லை. அதற்குள் அவளைத் திருப்பியனுப்பிவிடும் ஆவல்.

'மைக்கல், இதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? இன்னமும் சில நாட்கள் போனால் அம்மாவும் இதே கேள்வியைத்தான் கேட்கப் போகிறாள். சாந்தா, வசந்தி எல்லாரும் கேட்கப் போகிறார்கள். என்ன பதில் சொல்லட்டும்?'

அவர்களின் கேள்விகளுக்கு அவளால் சிரித்து மழுப்பத்தான முடிந்தது

சாப்பிட்டுவிட்டு அவர்கள் ஹோலில் ஓய்வாக அமர்ந்திருந்தார்கள் அம்மாவும் வசந்தியும் ஊர்ப்புதினங்களை ஒன்று விடாமல் விபரித்தார்கள் இருந்தாற்போல ஏதோ நினைவு வந்தவளாக அம்மா கேட்டாள் 'என் தேவி, மருமோனுக்குக் கடிதம் போட்டியா?' வந்து சேர்ந்ததை அறிவித்து எழுதியிருக்கலாமே?'

'போட்டிட்டன்...வந்தவுடன் எழுதிப்போட்டிட்டன்...'

'எவ்வளவு பொய்' என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.'

'எப்ப அக்கா போட்டாய்?' என்று சந்தேகத்துடன் சாந்தா கேட்டாள்.

'இறங்கும்போது ஏர்போர்ட்டில் போட்டுவிட்டன் சாந்தா, உன் மனிசனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப்போடு... என்னுடைய சாமான்கள் வந்திட்டுதா என்று விசாரிக்கும் படி' அவன் பேச்சை மாற்றவிரும்பியவளாகக் காணப்பட்டாள்.

'அவர் பார்த்திருப்பார் அக்கா. வந்திருந்தால் உடனே அறிவிப்பார்.'

'என்ன பிள்ளை சாமான்கள்?... ' என்று அம்மா வினவினாள்.

'நான் அங்க வீட்டில் பாவித்த எல்லாப் பொருட்களையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவர் எனக்கென்று வாங்கித் தந்த அத்தனையும் அனுப்பிவைத்திருக்கிறேன்.'

'பிறகு அங்க போய் வாங்கிறதே? விசர் கொஞ்சத்தை வைச்சிட்டு வந்திருக்கலாம்...'

'நீ சரியான விசர், அக்கா. இங்க இப்ப எல்லாச் சாமான்களும் வாங்கலாம்; இது இப்ப குட்டிச் சிங்கப்பூர் போல. வெளிநாட்டில் உழைத்து வருபவர்கள் போரின் எக்ஸ் சேன்ட் இருந்தால் டியூட்டிபிரி சொப்பில் எதனையும் மலிவாக வாங்கலாம்.'

'எனக்குத் தெரியும். என்றாலும் அவற்றை என்ன செய்வது?'

வசந்தி தேவியின் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். தமக்கையின் கரத்தை அன்புடன் பற்றிக்கொண்டாள்.

'அக்கா எனக்கு என்ன தருவாய்...' என்று வசந்தி ஆவலுடன் கேட்டாள்.

'இது என்ன கேள்வி வசந்தி' அக்காவிடம் வறுகிற குணம் உனக்கு' என்று சாந்தா எரிந்து விழுந்தாள். தேவி சாந்தாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

'அவள் குழந்தையடி.. அவளை ஏன் கோபிக்கிறாய்?' என்று சாந்தாவைக் கண்டித்தபடி, 'இதோ பார், வசந்தி.. உனக்கு என்ன வேண்டுமோ எடுத்துக்கொள். உங்களுக்காகத் தான் நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எனக்காக வல்ல...' என்றாள்.

வசந்தி அப்படியே தேவியின் படியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள். அவள் தங்கையின் முதுகைப் பாசத்துடன் தடவிக் கொடுத்தாள். அவள் உடல் குலுங்கியது வசந்தி விம்முலது தெரிந்தது.

'என்னடி, ஏன் அழுகிறாய்?' தங்கையின் தலையை ஆதர வோடு தூக்கியபடி பதறியபடி தேவி கேட்டாள். சாந்தா பயந்து போனாள்.

'நான் சொன்னதுக்கு கோபிச்சிட்டியா, வசந்தி'

'இல்லை' என்று வசந்தி சிரிக்க முயன்றாள்: 'அக்கா, நீ எங்களுக்கு எவ்வளவு செய்கிறாய்? அதை நீனைச்சுக்கொண்டன். அழுகை வந்திட்டிடுது...'

'விசர்' என்றபடி வசந்தியின் கண்களைத்துடைத்துவிட்டாள், தேவி.

'இப்படியே நீங்கள் மூன்றுபேரும் எப்பவும் ஒற்றுமையாக இருக்கவேணும்...' என்று அம்மா கலங்கினாள்.

ரி. வி. இயக்கிக்கொண்டிருந்தது. மனோகரிசதாசிவம் செய்திகளை அறிவித்துக்கொண்டிருக்க. பின்னணியில் வெப னான் நகரின் வீதியொன்றில் நிகழ்ந்த குண்டுவெடிப்புச் சம்பவம் ஒன்று தெரிந்தது.

'பியூற்றிபுள் லேடி சாம்நோசும் ஆனும் அம்மன் கிலை மாதிரி...' என்றாள் தேவி.

'யார் அக்கா...' என்று சாந்தா கேட்டாள்.

'நீ தான்...' என்று தேவி சிரித்தாள்.

அவர்கள் படுக்கைக்குப் போகும் போது நள்ளிரவாகி விட்டது தாமரை அணைத்தபடி நித்திரைவாராமல் கட்டி வில் கிடந்தாள் தேவி,

'மைக்கல், இப்போது நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருப்பீர்கள்!'

'ஓ, மைக்கல்...'

சில இரவுகளில் அவர்கள் பிராங்போர்ட் நகரிற்குச் செல்வார்கள். பிராங்போர்ட்டில் நைற் கிளப்புகள் அதிகப் பெண்களின் நிர்வாண நடனங்கள், மதுக்கள்.

ஆரம்பத்தில் அவன் அவ்விடங்களுக்குப்போக அருவருப் படைந்தாள் பின்னர் அதனைத் தவறாக எண்ண முடியவில்லை. மைக்கல் அவ்விடங்களில் ஆழக்கமாகவே இருந்தான்.

மைக்கல் விஸ்கி அருந்துவான். தேவி கொக்காகோலா குடிப்பாள்.

ஆனால் வீட்டில் அவன் அணைப்பில் வேகம் இருக்கும் நைற் கிளப்புகள் தரும் உணர்வுக் கிளர்வுகளின் வடிக்கால் கள். யந்திரமயமான நகரங்களில் நைற் கிளப்புகள் அவசியமாகப் பட்டன.

ஒரு நாள் நைற்கிளப்பொன்றில் அவர்கள் நடனம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவி சேலை அணிந்து, பின்னலிட்டிருந்தாள். சுவெட்டர் அணிந்திருந்தாள். ஒரு ஜேர்மனிய இளைஞன் அவர்களின் டேபிளுக்கு வந்தான்.

“பியூட்டிபுள் இண்டியன் கேர்ன்...” என்றான் அவன்.
“தாங்ஸ்” என்று மைக்கல் சிரித்தான்.

“சாப்நோஸ்.. வெரிபிரிட்டி.” என்றுபடி அவன் மைக்கலிடம் ஏதோ ஜேர்மன் மொழியில் பேசினான். அவளைத் தன்னுள் நடனமாட அனுமதிக்கும்படி அவன் மைக்கலைக் கேட்டான். அவளுக்கு நடனமாடத் தெரியாது. என்று மைக்கல் கூறினான். அப்படியாயின் ஒரு ‘ரிங்ஸ்குக்கு’ தன்னுடன் கம்பனி” கொடுக்கும்படி அவன் கேட்டான்.

இந்த இளைஞன் கௌரவமானவனாகத் தெரிந்தான். தேவி மைக்கலைப் பயத்துடன் பார்த்தாள்.

“பயப்படாதே டார்லிங், விருப்பமில்லாத ஒரு பெண்ணை ஜேர்மன் இளைஞர் ஒருபோதும் பலாத்காரம் செய்ய மாட்டார்கள் கோ ஒன்.. சற்று நேரம் அவனுடன் அமர்ந்து ஒரு கொக்காகோலா குடித்துவிட்டுத் தான் வாயேன்..”

அந்த இளைஞன் தன் கரத்தை அவளிடம் நீட்டினான். தேவி பயத்துடன் எழுந்தாள். பயந்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை. சற்று நேரம் அவளுக்குத் தெரிந்த ஜேர்மன் மொழியில் தட்டுத் தடுமாறி அவனுடன் பேசினாள். அவனுடன் கூட வந்திருந்த பெண் மைக்கலுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஜேர்மனி வித்தியாசமான நாடுதான்.

திரும்பி வரும் போது தேவி மைக்கலுடன் ஒட்டிக் கொண்டாள். அவன் ஆதரவுடன் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“பைத்தியக்காரி. நான் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். நெருப்பில் இருப்பதுபோலத் தவித்தாய். உனக்கு ஊரில் பிரண்ட்ஸ் இல்லையா? அது மாதிரித் தான்...”

“என்றாலும் என்னால் இனிமேல் இப்படி முடியாது. பயமாகவிருக்கிறது...”

மைக்கல் பெரிதாகச் சிரித்தான்

‘மைக்கல், உங்கள் பிரிவை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஐந்தாண்டுகள். ஒரு கணம் கூடப் பிரியாமல் வாழ்ந்தோம்.

அவனையறியாமல் நெஞ்சு வலித்தது. தாமரை அணைத்து முத்தமிட்டாள் கண்களினிருந்து வடிந்த கண்ணீர் குழந்தையின் கன்னத்தை நனைத்தது.

அழவேண்டும் போல இருந்தது.

படுக்கையில் கிடந்தபடி அழத்தொடங்கினாள்.

6

பிள்ளையார் கோயில் அதிகாலைப் பூசைமணி ஒலித்தது தேவி விழித்துக்கொண்டாள். ஐந்தாண்டுகள் அவள் காதுகளில் இப்படியான மணியோசை வீழவில்லை. அவள் இதய பாரத்தைக் காற்றில் மிதந்து வந்த கோயில் மணியோசை சற்றுக் குறைத்தது போல உணர்வு.

தாமஸ் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். மைக்கலும் இப்படித்தான் காலையில் நீண்டதேரம் படுக்கையில் புரண்டு தூங்குவான். அவள் ‘பெட் காப்பியுடன்’

வந்து எழுப்பினால் தான், முத்தத்துடன் காப்பி குடிப்பான். நினைவு மைக்கலைச் சுற்றிப்படர ஆரம்பிக்க, கதவைத் திறந்து கொண்டு சாந்தா வந்தாள். அவள் அதிகாலையே எழுந்து முகம் கழுவிப் பொட்டிட்டு லட்சுமிகரமாக விளங்கினாள்.

“எழும்பு அக்கா. இந்தா முட்டைக்கோப்பி குடி...” என்று தேவியிடம் சுப்பை நீட்டினாள். தேவி வாங்கும்போது “என்ன அக்கா முகம் வீங்கிக் கிடக்கிறது? அழுதியா?” என்று பதறிப்போய் கேட்டாள்.

“இல்லையே!”

“என்னவோ அக்கா, நீ முன்போல் கலகலப்பாகவில்லை எனதையா பறிகொடுத்தவள், இழந்தவள்மாதிரி. இரண்டு மாதங்கள் தான் எங்களுடன் இருக்கப்போகிறாய்? அதுவரை சந்தோசமாக இரன், அக்கா. அத்தானைப்பிரிந்து ஒரு ரெண்டு மாதம் இருப்பது சிரமமாக விருக்கிறதா!...”

தேவி சிரிக்க முயன்றாள்.

சாந்தா தந்த முட்டைக்கோப்பியைப் பருகினாள். பின்னர் எழுந்து பல் துலக்கி முகத்தை அழுத்தித் துடைத்து அலங்கரித்துக் கொண்டாள். முகம் வீங்கித்தான் இருந்தது. இரவு அழுததன் விளைவு முகத்தில் தெரிந்தது. விழிகள் கூட சற்றுச் சிவந்திருந்தன.

வெளியில் யாரோ ‘ஹொலிங்’ பெல்லை அடித்தார்கள். சாந்தா எழுந்து வெளியில் சென்றாள். சற்று நேரக் கழிவில் அவள் திரும்பி வந்தாள். அவள் முகம் மாறிக் கறுத்திருந்தது.

“யார்...”

“தியாகு மச்சான் வந்திருக்கிறார்..” சாந்தாவின் குரலில் வெறுப்பும் கோபமும் கலந்திருந்தன.

‘தியாகு . தியாகு...அந்தத் தியாகுவா?’

சிறு வயதிலிருந்து அவளுடன் ஒடிவிளையாடிய தியாகு அவள் கல்லூரி மாணவியானதும் காலையும் மாலைமும் அவள் பின்னால் திரிந்த தியாகு. அவள் அன்பை யாசித்துப்பெற்ற தியாகு. அவள் ஜேர்மனி செல்லக் காரணமான தியாகு.

தேவி சில கணங்கள் அப்படியே நிலை குத்தி நின்றிருந்தாள்.

“அவளை யார் இங்கே வரச்சொன்னது?..” என்று அம்மா படபடத்தாள்.

தேவி தாயை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அப்பார்வையில் அர்த்தத்தைப்புரிந்துகொண்ட அம்மா பின்னர் எதுவும் பேசவில்லை. தேவி வெளியில் வந்தாள். வாசலில் தியாகு நின்றிருந்தான்.

“உள்ளுக்கு வரலாமே!”.. என்று அவள் அழைத்தாள் அவள் சிறு பெண் அல்லள். கலியாணமானவள் ஒரு குழந்தைக்குத் தாய். அவன் உள்ளே வந்தான். சேர்ந்து தளர்ந்திருந்தான். தேவியையும் இடுப்பிலிருந்த குழந்தை தாமலையும் பார்த்தான் வெகுநேரம் பார்த்தான்.

“இவன் என் குழந்தை.. பெயர் தாமஸ்...”

தியாகு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான். தலைவாரப் படாமல் கிடந்தது. சேர்ட்டில் அழுக்குத் தெரிந்தது. அணிந்திருந்த ‘பெல்ஸ்’ கசங்கிக்கிடந்தது. ‘சேவ் செய்யப்படாத மகம். முந்தைய தியாகு அல்லன். அவன் இப்படியொரு தியாகுவை எதிர்பார்க்கவில்லை. கொழுத்த சீதனத்துடன் கல்யாணம் செய்த ‘எக்கவுண்டன்’ தியாகு இப்படியா

இருப்பான்? கசங்காத உடுப்புக்கள். அழகத்தமாக சேவ் செய்யப்பட்ட முகம், பூரிப்பில் தடித்த உடல். அந்தத் தியாகு மெவிந்து குறுகி அவள் முன் அமர்ந்திருந்தான்.

“நீ எப்படி இருக்கிறாய். தேவி?...” என்று கேட்டான்.

“தெரியவில்லையா? நல்லாத் தான் இருக்கிறன். நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீயள்?”

“என்னைப்பார்த்தால் தெரியவில்லையா? ” என்று துயரத்துடன் சிரித்தான். தேவி அவன் எதிரில் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். தாமஸ் சினுங்கு, சாந்தா வந்து தாமலை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

“எப்படியிருக்கிறீயள்? இது என்ன கோலம்?... உங்க அம்மா, என் மாமி எப்படியிருக்கிறீ?...”

வார்த்தைகள் சற்றுப் பலமாகவே வெளிப்பட்டன. அவள் தன்னை நொந்துகொண்டாள். அப்படி கேட்டிருக்கக் கூடாது.

அவன் பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தான்.

“எதுவுமே உனக்குத் தெரியாதா, தேவி?”

“நீங்கள் கொழுத்த சீதனத்துடன் கலியாணம் கட்டிக் கொண்டது தெரியும். வீடு வளவு தோட்டம் துரவு...லட்சக் கணக்கில். அம்மாவிற்கு ஐம்பதாயிரம் டொனேசன் நகை நட்சிக்கள் .. தெரியும்...”

அவன் துயரத்துடன் தலை கவிழ்ந்திருந்தான்.

“உங்க அம்மாவிற்குச் சீதனம் தான் தேவைப்பட்டது. உங்களுக்கும் அது தான் தேவைப்பட்டது அதில் தம்பில்லை. பணந்தான் இன்றைய உலகத்தின் அச்ச இயக்கம்! என்ற

லும் பணம்மட்டும் வாழ்வில்லை என்பது உங்களுக்குப் புரியவில்லை. முயன்றால் பணத்தைத் தேடிக்கொள்ளலாம். ஆனால், நீம்மதியை, சந்தோசத்தை.. எப்படியிருக்கிறீயள்? வசதியாக நீம்மதியாக இருக்கிறீயளா?"

"தேவி, பிளீஸ்... மிக நொந்து போயிருக்கிறேன். வார்த்தைகளால் நீயும் வருத்தாதே பிளீஸ்."

கலங்கிய அவன் விழிகள் அவளைக் கெஞ்சின.

"ஐ ஆம் சொறி..."

"நான் துரதிர்ஸ்டக்காரன். கையில் இருந்த சொத்தைத் திதாவதேன். எனக்காகக் காத்திருந்த அந்தப் பெரும் சொத்தை அவமேகை நழுவவிட்டேன். கையில் இருந்த மாணிக்கத்தன் பெறுமதி திதரியாமல், கண்ணாடிக் கல்லின் காணல் மயக்கத்தில் மதியிழந்துவிட்டேன். இந்த உலகத்தில் என்னைப்போல ஒரு பேயன் இருக்க முடியாது தேவி."

தேவி அவளை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள். அவளால் எதுவும் உடன் பேச முடியவில்லை

"முடிந்தவை மீண்டும் வராது, தியாகு கழிந்தவை கழிந்தவைதான் இறந்த காலத்தை மறந்து நிகழ் காலத்தை வாழக்கற்றுக்கொள்ளுங்கள்."

அவன் விரக்தியாகச் சிரித்தான்

"நீரில் விழுந்து தத்தளிப்பவனுக்கு நீச்சல் கற்றுக் கொடுப்பதுபோல இருக்கிறது." என்று தியாகு ஏக்கமாக அவளைப் பார்த்தான். "நீச்சல் கற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதற்கு முதல் சகதியலிருந்து விலகவேண்டும், தேவி, வாழ்க்கையில் நான் நல்லாகக் களைக்கடப்போனேன் இந்த உலகத்தில் இனிப்பெறுவதற்கு எனக்கு ஒன்றுமில்லை இழப்பதற்கு உயிர் இருக்கிறது."

“நீங்கள் அன்றும் கோழையாகத் தான் இருந்தியள் இன்றும் அப்படித்தான் இருக்கிறியள்...”

தேவியின் வார்த்தைகள் அவள் மீது எவ்வித தாக்கத் தையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை முற்றத்தில் எதையோ வெறித்துப் பார்த்தான்.

“இதில் ஒரு செவ்விளநீர் மரம் நின்றது நினைவிருக்கிறது, தேவி?” என்று கேட்டான்.

“வீடு கட்டுவதற்காக அதைத் தறித்துவிட்டார்கள்.”

“அதில் ஒருநாள் உனக்காக நான் ஏறி விழுந்தது நினைவிருக்கிறதா?... ”

“நினைவிருக்கிறது. எல்லாம் நினைவில் இருக்கிறது தியாகு. அவற்றை இப்ப நினைவுபடுத்துவதால் ஒருவித அர்த்தமுமில்லை.”

“உனக்கு அர்த்தமில்லாமல் இருக்கலாம் தேவி. நான் அந்த இனிய நினைவுகளின் பீடிப்பில் தான் இன்று உயிர் வாழ்கிறேன்...”

“அவற்றை விடுங்கள். உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்...”

“என்னத்தைச் சொல்வது தேவி. நான் ஏமாந்த கதையை யா? பெரும் சீதனத்துடன் கலியாணம் செய்தேன் வந்த வன் சரியில்லை அவள் என்னை அடிமையாக மதித்தாள் எதற்கும் தூக்கியெழிந்து நடந்தாள். அதையும் பொறுத்தன். ஆனால் ஆழமாதங்களில் என்னைத் தந்தையாக்கப் பார்த்தபோது. என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. நாங்கள் பிரிந்து விட்டோம் அவன் கோர்ட்டில் வழக்க வைத்து எல்லாவற்றையும் திருட்டிப் பெற்றுக்கொண்டான். அவ்வளவு தான்... * தியாகு தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“சீதனத்தோடு வந்தவள் அப்படித்தான் இருப்பாள்”
அவன் அவளை ழியிர்ந்து வேதனையுடன் பார்த்தான்.

“நீயாவது நல்லாக இருக்கிறாய் அதைப் பார்க்கச் சந்தே சமாக இருக்கிறது.”

“உங்களால் தான்...” என்ற தேவியை விழிகளில் வியப்புடன் தியாகு நோக்கினான்: “என்னுடைய?”

“ஓம். நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் செய்ய மறுத்தால் தன் நான் ஜேர்மனி டென்றேன் நல்லதொரு கணவனை அடைய முடிந்தது என் தங்கைமாரைக்கட்டிக் கொடுக்க முடிந்தது. இன்று இப்படி வசதியாக வாழ முடிகிறது.”

“நான் தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை...” என்றபடி மீண்டும் வெளியில் வெறித்துப் பார்த்தான். “விதி கொடுரமானது.”

“விதியல்ல, தியாகு. மனிதர்கள் தான் கொடுரமானவர்கள். வாழ்க்கைக்குப் பலர் கொடுத்திருக்கிற அர்த்தம் பணத்தின் அடிப்படையில் தான். வாழ்க்கை பணத்திலல்ல மனத்தில் இருக்கிறது. இங்கு கலியாணம் என்பது பிரிக்க முடியாத பந்தமாக இருக்கிறது கணவன் மனைவியிடையில் மனப் பொருத்தமில்லாவிட்டாலும் வாழ்ந்து முடிக்கவேண்டிய நீர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. அங்கு அப்படியல்ல. தாம்பத்திரத்தில் பிரிவினை சாதாரணமானது. வாழ்வு அங்கு பிரச்சினையாக இருப்பதில்லை. இருவர் ஒத்து வாழமுடியாவிட்டால் பிரிந்து வாழ்கிறார்கள். தங்களுக்கு ஏற்ற புதிய பார்ட்னர்களைத் தெரிவு செய்து கொள்கிறார்கள். தியாகு, வாழ்க்கை ஒருவருடன் அல்லது ஒருத்தியுடன் முடிவதல்ல. மீண்டும் நல்லதொரு பெண்ணாகப் பார்த்துக் கலியாணம் செய்துகொள்ளுங்கள் நிம்மதி கிடைக்கும்.”

“ஒரு பெண்ணுடன் நான்பட்ட கஷ்டம் போதும் ”

“எல்லாப் பெண்களும் அப்படியல்ல, தெரிந்தோ தெரியாமலோ எங்களுடைய கலியாண பந்தங்கள் இலகுவில் பிரிக்கமுடியாதவை தாலி கட்டப்பட்டதும் ஒரு பெண்கணவனுடனும், தாலிகட்டியதும் கணவன் மனைவியுடனும் ‘அட்ஜெஸ்ட்’ பண்ணி வர்ழவேண்டி வந்து விடுகிறது...”

“என் மனைவியுடன் நான் அட்ஜெஸ்ட் பண்ணியிருக்கலாம் என்கிறாயா!”

“இருக்கலாம் ”

“அவள் கலியாணத்திற்கு முன்பே பிரகன்ட...”

“அதில் என்ன? அது ஒரு அக்கிடன்ட் என்று நீனைத் திருக்கலாம். கலியாணத்திற்கும் பிறகு தவறிழைக்காமல் இருந்தால் போதும்...”

“யாருடையதோ குழந்தையை என் குழந்தையாக எண்ணச் சொல்கிறாயா, தேவி. என்றாலும் நீ இப்படிக்கதைக்கக் டாது நீ நல்லாகப் பேசக் கற்றுவிட்டாய் அருவருப்பாக இருக்கிறது.”

தேவி சிரித்தாள். யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தில் சுற்று வட்டத்திற்குள் நின்றுகொண்டிருக்கும் தியாகுவிற்கு டாவ புண்ணியங்கள் கிடுகுவேலிகளுள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவை தாம். தேவிக்கு நினைவுவருகிறது

மைக்கலுடன் வாழ்ந்த முதலிரவு அவன் சொன்னான். “யூ ஆர் ரியல் வோஜிஸ் ... தேவி. இந்த நாட்டில் உன்னைப் போல ஒரு பெண்ணைக் காண்பது அரிது இங்கு செக்ஸ் ஒரு பிரச்சினையல்ல செக்ஸ் கலியாணத்திற்குப் பின்னருமல்ல. அது தான் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் பெண் எடுக்க விரும்பினேன்...”

சாந்தா றேயில் காப்பியுடன் வந்தாள். தியாகு எடுத்துக்கொண்டான்.

“நான் ஏதாவது உங்களுக்கு உதவ முடியுமா, தியாகு!”

அவன் துடித்துப்போய் அவளைப் பார்த்தான்.

“பூ மீன் மனி?” அவன் பலமாகத் தலையை ஆட்டினான்: “உன்னிடம் சிறிது நேரது பேசுவதால் மனதிற்கு நிம்மதி கிடைக்கும் என்று வந்தேன். அவ்வளவுதான்.....”

“ஒரு நண்பனாக நீ எப்போதும் வரலாம், தியாகு”

அவன் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

“ஏன் வந்தானாம்?...” என்று அம்மா எரிந்து விழுந்தாள். சாந்தாவும் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“சாந்தா, ஜேர்மனியில் ஒரு னைற் கிளப்பிற்குப் போனால் தங்களுடன் சேர்ந்து நடனம் ஆடிதற்கு அல்லது பேசுவதற்கு அல்லது குடிப்பதற்கு ஒரு கம்பனி கொடுக்கும்படி கேட்பார்கள். நாங்களும் அவர்களுடன் சிறிது நேரம் பேசி இருப்போம் அவ்வளவு தான். அதைத்தான் தியாகுவும் கேட்டார். நிம்மதிக்கு ஒரு கம்பனி கேட்டார்.”

“அக்கா இது ஜேர்மனியல்ல. யாழ்ப்பாணம்...” என்று சாந்தா எச்சரித்தாள்.

ஜேர்மனியில் யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் பலர் வேலை செய்கிறார்கள். வேலைதேடி நாட்டைவிட்டு வந்தவர்கள். உண்மையில் அங்கு வேலைசெய்பவர்கள் மிகக் குறைவு. பல இளைஞர்கள் தங்களை அகதிகளாகப் பரிசீலித்துக் கொண்டு இருப்பதால். ஜேர்மன் அரசு வழங்கும் மாதாந்த அலவன்ஸ் முந்நூறு மார்க்கில் ஒரு விதமாகச் சீலிக்கின்றார்கள். அரசுக்குத் தெரியாமல் எங்காவது வேலை செய்பவர்களும் உள்ளனர். அரசு வழங்கும் அந்த அலவன்ஸில் மிச்சம் பிடித்து பெற்றோர் மனைவி மக்களுக்கு அனுப்புபவர்களும் உள்ளனர்.

அவர்களில் ஒருவனைத் தேவிக்குத் தெரியும்.

பாலசுப்பிரமணியம். சங்கானையைச் சேர்ந்தவன். அவள் வீட்டிற்கு அருகில் ஒரு வீட்டில் வேலைசெய்தான். வெளி நாட்டிற்கு வருவதற்கு இரு தடவைகள் இரு ஏஜண்ட்களிடம் இருபதினாயிரம் வரையில் கொடுத்து ஏமாந்து. இறுதியில் எப்படியோ ஜேர்மனிக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தான். அவன், அவன் இலங்கைக்கு வரப்பெற்றப்பட்டபோது ஒரு பெரிய பார்சலைத் தந்து தன் மனைவியிடம் சேர்த்து விடும். படி வேண்டினான். அவன் மனைவி அவள் வீட்டிற்கு வந்து வரங்கிச் செல்வாள் என்றும் இதரிவித்திருந்தான்.

அன்று காலை குளித்துவிட்டு தேவி, ஹொலிற்கு வந்த போது ஒரு பெண் அவளுக்காகக் காத்திருந்தாள். திருமதி பாலசுப்பிரமணியமாகத் தான் இருக்கவேண்டும் எனப் புரிந்து கொண்டாள்.

அவளைக்கண்டதும் தன் கணவனைக்கண்டதுபோன்ற மலர்ச்சி அவள் முகத்தில் தெரிந்தது 'அவர் எப்படியிருக்கின்றார்?' என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டாள்! 'மாதாமாதம் காசு அனுப்பி வைக்கிறார். வர இரண்டு வரியமாகுமாமே? நல்ல கம்பனியிலா வேலை பார்க்கிறார்?'

அவள் ஏக்கத்தைத் தேவியாள் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பாலசுப்பிரமணியத்தின் உண்மையான வேலை என்ன வென்பது அவளுக்குத் தெரியும் வெளிநாட்டில் வேலைசெய்யும் எவரும் தங்கள் வேலையையோ, தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் பார்க்கும் வேலைகளையோ யாழ்ப்பாணத்தில் எவருக்கும் சரியாகச் சொல்லமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு இடையிலான எழுதாத ஒப்பந்தம் அது. எல்லாரும் கம்பனிகளில் தான் வேலை, அவர்களுக்குக் கீழ் ஐந்தாறு பேர் வேலை செய்வார்கள் என்று கூறிக்கொள்வார்கள்.

பாலசுப்பிரமணியம் ஜேர்மனியில் கம்பனி எதிலும் வேலை செய்யவில்லை. அரசு வழங்கும் அவ்வன்ஸ் கிடைக்கின்றது. அத்துடன் அவன் ஒரு வீட்டில் இருக்கிறான். அந்த நாட்டில் கலியாணம் செய்யாமல் இருப்பவர்கள் அதிகம். மணமானுல்தான் செக்ஸ் கிடைக்குமென்ற நிலையுமில்லை. ஒரு பணக்காரப் பிண வீட்டில் பாலசுப்பிரமணியம் வேலை செய்கிறான். பார்வைக்கு அவன் இலட்சணமாகவும் வாட்டசாட்டமாகவும் இருப்பான்.

அந்த லாண்ட் லேடிக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிற்கும். அவளுக்கு மூப்பது வயதிற்கும்.

லாண்ட் லேடிக்கு அவனில் வெறுப்புவரும் வரை அவன் அங்க வேலை செய்வான்.

கைநிறைபச் சம்பளம். அதை எப்படி இவளிடம் கூறுவது? பிழைப்புக்காக எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. அரசாபிய நாடுகளில் ஹவுஸ்மெயிட்டுகளாகச் செல்லும் எம் நாட்டுப் பெண்கள் எப்படியோ, அப்படியே மேலைத்தேச நாடுகளுக்குச் செல்லும் எம் நாட்டு இளைஞர்களின் நிலை.

“உன் கணவனை அங்கு ஒருக்தி வைத்திருக்கிறாள்?” என்று எப்படி கூறுவது?

அவள் வெகுநேரம் தேவியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பின்னர் விடைபெற்றாள்.

அவள் சென்றதன் பின்னர் திடீரென அவளைத் தனிமை குழந்தது.

'மைக்கல் மைக்கல் அத்தப் பெண்ணிற்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

“எங்கள் நினைவு இருக்குமா’ மைக்கல்?

அவள் அப்படியே வெகுநேரம் அமாந்திருந்தாள். அடிவளவில் தாமஸ் சத்தமிட்டு விளையாடுவது கேட்டது. சாந்தாவின் குரலும் ஒலித்தது. தாமஸ் சாந்தாவை ஜேர்மன் மொழியில் திட்டுவது கேட்டது.

தாமஸ் அவள் குழந்தை. அவள் அடிவையிற்றைப் பாசத்துடன் தடவிக்கொண்டாள் அவளை அவள் கருத்தரித்த போது, மைக்கல் அதனை விரும்பவில்லை.

“எங்களுக்குக் குழந்தை வேண்டாம். தேவி” என்னாள் அவள்.

அவள் பயத்துடன் விதிர் விதிர்ந்து அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவள் அவளை அவட்சியமாகப் பார்த்தாள். “இதோ பார், டார்லிங். குழந்தைகள் வாழ்க்கைக்குப் பெருந்தடைகள், எனக்குக் குழந்தைகளில் விருப்பமில்லை. பின்னேரம் நல்ல ஒரு டாக்டரைப் பார்ப்போம்.....”

அவளால் உடன் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அன்று மாலை அவள் அவளை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோது நடுவழியில் அவள் அழத்தொடங்கினாள்.

மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் நடுவீதியில் அப்படியே காரை நிறுத்திவிட்டு அவனைப் பார்த்தான். அவன் இப்படி ஒரு போதும் அழுதவளல்லன்.

“என்ன ? என்ன நடந்தது ” என்று அவன் பதறிப்போய்க் கேட்டான். அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். பின்னால் கார்களின் ஹோரன் சத்தங்கள். அவன் காரைச் செலுத்தியபடி, ஆதரவாகத் தன்னுடன் அவளை அணைத்துக்கொண்டான். அவள் அவன்தோளில் தலை சாய்த்துக்கொண்டு விம்மினாள்.

“ஸ்ரூப்பிட்ட..... சின்னப்பாபிள்ளை மாதிரி, தேவி ”

அவள் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“எனக்குக் குழந்தை வேண்டும். பிளீஸ்... எனக்கொரு குழந்தை வேண்டும் ” காரின் முன்சீற்றில் அவள் அமர்ந்திருந்தாள். அவன் புறம் திரும்பி விம்மலுடன் இரந்து வேண்டினாள். அவன் இரக்கத்துடன் அவளைப் பார்த்தான். காரின் வேகம் தடைப்பட்டது அவன் சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டவனாகத் தெரிந்தான். மறுகணம் அந்த ஹைவேயின் அகன்ற பாதையில் சடாரெனக் கார் திரும்பியது.

அவன் எதுவும் பேசவில்லை, வீட்டில் அவளைக்கொண்டு வந்து விடும்வரை அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

“என்னிலை கோபமா...?” என்று தேவி அவனை நெருங்கிக் கேட்டாள்.

“நோ அப்படியில்லை; அது உன் விருப்பம், கஷ்டப் படப்போகிறது நீ தான்”

ஒரு வீடுமுறைக்கு அவர்கள் பேர்லின் சென்றிருந்தார்கள் அப்போது தாமஸ் அவள் வயிற்றில் மூன்று மாதக் குழந்தை. பெர்லின் அவர் பெர்லின் நகரை இரண்டாகப்

பிரித்தபடி நீண்டு கிடந்தது. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் அழியாத அடையாளம். ஜேர்மனிய மக்களின் உறவுகளையும் ஆன்மாவையும் பிரித்து எழுப்பப்பட்ட கவர் அச்சவர் அருகில் பலர் நின்றுநின்றனர். ஒரு பெண் அச்சவரில் தலையை மோதிமோதி அழுதாள். அவள் கணவன் அச்சவருக்கு அப்புறத்திலோ?, பலர் சுவரருகில் நின்று கண்ணீர் விட்டனர்.

அச்சவரைத் தாண்டி இப்புறம் வர முயன்ற பலர் சுட்டுச் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கட்டப்பட்ட கல்லறைகள் அங்கு காணப்பட்டன.

சுவரருகில் அவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். அவளையறியாமல் அவள் விக்கிவிக்கி அழத் தொடங்கினாள். மைக்கல் கவலையுடன் அருகில் வாந்தான்.

“தேவி இதென்ன ?”

“பிளீஸ் என்னைச் சற்று அழவிடுங்கள்...”

அவன் விலகிச் சென்றான். இருளாகச் சோகமேகம் கவிந்தது சற்று நேரம் அழுதாள்.

காரில் திரும்பி வரும்போது அவன் துயரத்துடன் கேட்டான் “அம்மாவை நினைத்து அழுதியா, தேவி...”

இல்லையென்று அவள் தலையைசைத்தாள்.

“சகோதரங்களை எண்ணிக் கொண்டாயா?”

“இல்லை.....”

“உன் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையைக் கலைக்கும்படி சொன்னதை எண்ணியா? ஐ ஆம் சொரி தேவி. உன் நன்மைக்குத் தன் அப்படிச் சொன்னேன்.”

அவள் அதற்கும் இல்லையெனத் தலையாட்டினாள். தலை சற்றுக் கனத்தது. அவள் அழுத காரணம் அவனுக்குத் தெரியும்.

‘மைக்கல் உங்களுக்கு நான் அழுத காரணம் தெரியாதா? நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் ஏன் கேட்கிறீர்கள்?’

அவற்றை நினைத்தபோது தேவியின் விழிகள் கலங்கின. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பியபோது எதிரில் வசந்தி நின்றிருந்தாள்.

“அக்கா, ஏன் அழுகிறியன்?”

“நானா இல்லையே?”

“பொய் சொல்ல வேண்டாம் நானும் இப்பரெண்டு மாதமாகப் பார்திறேன் நீங்கள் எதையோ பறி கொடுத்தது போல ... இழந்தது போல அக்கா உன் சந்தோசத்தில் மட்டுந்தான் எங்களுக்குப் பங்கா? உன் துக்கத்தில் நாங்கள் பங்குகொள்ளக்கூடாதா? அத்தான் கூட ரெண்டு மாதமாக ஒரு கடிதம் கூட உனக்குப் போடவில்லை. ஏன் அக்கா”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. யன்னலூடாக வெளியில் பார்த்தாள் தாமஸ் சத்தமிடுவது இப்போதும் கேட்கிறது அவள் பார்வை கவிந்தவிடத்தில் தோட்ட வெளியில் வானத்தில் கருமேகத்திரள் ஒன்று பயணம்செய்து கொண்டிருந்தது

பங்குனி மாதக் கடும் வெளியில் மேகக்குஞ்சு ஒன்று,

“அக்கா, என்ன பேசாமல் இருக்கிறியன்.”

“நீ என்ன கேட்டாய்?”

“அத்தானுடைய கோபித்துக்கொண்டு வந்தாயா?”

“இல்லை வசந்தி சந்தோசமாகத் தான் பிரிந்து வந்தேன்...”

“பிரிந்து வந்தாயா? ..” அப்படியே விக்கித்துப்போய் கதிரையில் பொத்தென வசந்தி இருந்தாள்.

‘மைக்கல் வேறு நான் சொல்வேன்? கொலோன் விமான நிலையத்தில் எங்களை வழியனுப்பி வைக்க நீங்கள் வந்திருந்தீர்கள், இன்னமும் சிறிது நேரத்தில் விமானம் புறப்பட்டு விடும், விமானத்தில் பிரயாணிகளை ஏறும்படி அறிவித்தல் வந்துவிட்டது. நீங்கள் ப்ளேயர்ஸ் சிகரட்டுடன் அமைதியின்றித் தவித்தீர்கள் நாங்கள் இலங்கை செல்வது உங்களைப் பாதித்திருக்கிறது அந்த ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா?’

“தேவி, போகாதே ..”

தாமஸ் அவன்டம் தாவமுயன்றான், அவனை வாங்கி மைக்கல் முத்தமிட்டான். அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுதாள்.

“விசர் .. இதென்ன. தேவி. எல்லாரும் ஊருக்குப் போற தென்றால் சந்தோசப்படுவார்கள். நீ அழுகிறாய்...” அவள் முகத்தை தூக்கி முத்தமிட்டான்.

“போய், ஏறிக்கொள். தேவி .. டாட்டா தாமஸ் .. மைசன்...”

அவளால் முடியவில்லை. ஓடிப்போய் அவனைக்கட்டி அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

பின்னர் அப்படியே ஓடிவந்து விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டாள்.

‘சந்தோசமாகத் தான் பிரிந்து வந்தோம்.

இன்றுடன் இரண்டு மாதங்கள் சென்றுவிட்டன.

‘மைக்கல், மைக்கல், உங்களை நான் புரிந்து கொள்ள வில்லையா. எனக்குத் தலையிடி என்றதும் துடித்துப் போவீர்களே? உங்களை நான் சரிவர எடைபோடவில்லையா’’

‘‘அக்கா’’ என்றாள் வசந்தி: ‘‘என்ன நடந்தது என்று சொல்லன், அக்கா?’’

‘‘பிளீஸ் என்னைக் கொஞ்சநேரம் நிம்மதியாக இருக்க விடு வசந்தி. அங்க பார் உலக குழந்தை அழுகுது.’’

‘அழுதால் கரைஞ்ச போகாது அங்க சின்னத்தேவி அழுதால் அழட்டும். பெரியதேவி அழுகிற காரணம் எனக்குத் தெரியவேணும்.’’

அந்த வேளையிலும் தேவிக்குச் சிரிப்பு மலர்ந்தது தங்கையைப்பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

‘‘பெண்ணாகப் பிறந்தால் அழத்தான் வேண்டும்...’’ என்ற தேவியை வசந்தி கோபமாக நோக்கினாள்.

‘உந்த விசர்க்கையை விடு அக்கா, இது அந்தக் காலமல்ல, பெண்ணை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருந்த காலமல்ல. இன்றைக்குப் பெண்கள் துணிந்து ஆற்றுகிற காரியங்கள்—? பெரிய அரசியல் வாதுகளாக அதுகாரிகளாக விஞ்ஞானிகளாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். பெண்ணாகப் பிறந்ததற்காக அழவேண்டுமென்பதில்லை. அக்கா.’’

தேவி மெளனமாகத் தங்கையைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

‘‘வசந்தி, நீ நல்லாப்பேசப் பழகிவிட்டாய்...’’

“நீங்கள் கதையை மாற்ற வேண்டாம் காரணத்தைச் சொல்லுங்கோ அக்கா.”

“வாழ்ந்த கதையையா? மீண்ட கதையையா?...”

“ஐயோ அக்கா நீ மனதுக்குள்ள எதையோ மறைச்ச வைச்ச வைச்சக் குழறுவது எனக்குத் தெரியும். சாந்தா அக்காவிற்கும் தெரியும். உனக்கும் அத்தானிற்கும் இடையில் ஏதோ நடந்திருக்கிறது. ஏன் மறைக்கிறியள். மனந் திறந்து சொன்னால்தான் ஆறுதல் கிடைக்கும். சொல்லு அக்கா.”

“சொல்லறன்.. இப்பல்ல. பிறகு...”

வெளிக்கேற்றைத் திறந்து கொண்டு தியாகு வருவது தெரிந்தது.

தேவியின் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் வலி கண்டது.

8

மழைத்துளிகள் சிறு தூறல்களாக நிலத்தில் விழுந்தன. கடும் வெயிலால் அனல் பட்டிருந்த முற்றத்து மண், மழைத்துளிகளின் திடீர்க்குளிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது புழுதி மணத்தைக் கிளப்பியது. வானத்தில் சிறு திரவாகக் காணப்பட்ட கருமேகம் இவ்வளவு விரைவில் படர்ந்து மழைத்துளிகளைப் பிறப்பிக்கும், என அவள் நினைக்கவில்லை.

“பங்குனி மாதத்தில் மழை ...” என்று தேவி வியக்க, தியாகு முற்றத்தைப் பார்த்தான்.

“இந்த வருடம் காலந்தப்பித்தான் பழை பெய்யுது” என்றான் தியாகு தியாகு இன்று சிறிது தெளிவாக விருந்தான். உடையிலு மாற்றமும் சத்தமும் தெரிந்தன தலையை வாரியிருந்தான் சேவ் எடுத்திருந்தான் பழைய தியாகு.

தேவி அவனை ஆழமாப் பார்த்தான்

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறாய்” என்று அவன் கேட்டான்

அவள் சிரித்தாள்.

“நாங்கள் எவ்வளவு சின்னப்பிள்ளைகளாக இருந்தோம்? நான் பள்ளிக்குப்போக நீங்கள் பின்னால் சயிக் கிலில் வாறது இப்ப நினைக்கச் சிரிப்பாக இருக்குது.”

“உனக்குச் சிரிப்பாக இருக்கலாம்! எனக்கு அது தான் நான் மனிதனாக வாழ்வதே அந்த நினைவின் ச்சத்தி தான்,” அவன் விழிகள் மெதுவாகக் கலங்கின.

“இதென்ன சின்னப்பிள்ளை மாதிரி தியாகு?”

அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“ஜேர்மனிக்கு எப்ப திருமயிப் போகிறாய். தேவி?”

“இப்பதான் வந்தன் ரெண்டு மாதமாகவில்லை. எட்ட ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறேன் என்று எண்ண மில்லை. யாரைப் பார்த்தாலும் இது தான் கேள்வி. எல்லாரும் என்னை ஊரை விட்டுத் துரத்தியடிக்கப் பார்க்கிறியள்” என்று தேவி சிரிக்க முயன்றாள்.

தியாகு துடித்துப் போனான்: “சீச்சி, அப்படியில்லை. தேவி, சும்மா ஒரு பேச்சுக்குக் கேட்டேன். அவ்வளவு தான்”

“ஔவார் தான் என்னிடம் அப்படிப் பேச்சுக்குக் கூடக் கேக்கவில்லை.”

‘யார்?’ அவன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

‘அந்தப்பிள்ளையார்தான். அவருக்கு நான் போறதும் வரறதும் தெரியும்.’ தியாகு கலகலவெனச் சிரித்தான்.

‘தேவி நீ இப்பத்தான் பழைய தேவியாகத் தெரிகின்றாய்’

“நீங்களும் இப்பத்தான் பழைய தியாகுவாகத் தெரிகிறியள் தியாகு. நீங்கள் ஏன் இன்னொரு கலியாணம் கட்டிக்கொள்ளக் கூடாது?” என்று தேவியின் கேள்வியை அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை.

“நான் குடுகண்ட பூனை”...

‘உலகத்தில் எல்லாப் பெண்களும் அப்படியா?’...

‘அந்தக்கதையை விடு தேவி. நான் ஒன்று உன்னிடம் கேட்கட்டுமா? கோபிக்க மாட்டியே?’

‘எப்ப போகப் போறன் என்று கேக்கப்போறியளா?’ தியாகு மீண்டும் சிரித்தான்.

‘அது அல்ல.’

‘சரி தேளுங்க’

அவன் சற்றுத் தயங்கி நின்றான், பின்னர் கேட்டான்: ‘தேவி, நான் உன்னை ஏமாத்தினன் என நினைக்கிறியா?’

தேவியின் உதடுகளில் ஏளனப்புன்னகை வடிகாலிட்டது. அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

‘தியாகு, உங்கள் அம்மா இங்கு வந்து சீதனம் கேட்டுக் கலியாணத்தைக் குழப்பிக் கொண்டு போனதன் பின்னர் நீங்கள் வந்தியள். என்ன சொன்னியள்?’

‘அம்மா மருந்து குடித்துச் சாவன் என்கிறா, தேவி, இந்தப் பிறவியில் நாம் ஒன்றுசேர முடியாது என்றன்.’

‘அதுக்கு என்ன பெயர், தியாகமா?’

தியாகு விக்கித்துப்போய் அவனைப் பார்த்தான்.

‘நான் ஜேர்மனிக்குக் கலியாணப் பெண்ணாகப் போகிற சிசய்தி உங்களுக்குத் தெரிந்ததும் ஓடி வந்தியள். நினைவிருக்கிறதா, தியாகு’

‘ஓடி வந்தன் உன்னிடம் கெஞ்சினன். போகவேண்டாம். எப்படியாவது நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்கிறன் என்று கெஞ்சினன். அம்மாவின் மனதை மாற்றி உனக்கு நான் தாலி கட்டுகிறன் என உன்னிடம் மன்றாடினன் நீ கேக்கவில்லை’

‘நான் உங்கள் சொல்லைக் கேட்கவில்லையா? நல்லாக விருக்கிறது நான் போகாமல் நிற்பதாகச் சொன்னேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையுடன். நினைவிருக்கிறதா, தியாகு.’

‘சொல், தேவி’

‘என்னை இப்பவே இந்த நிமிசமே உங்களுடன் கூட்டிச் சென்று தாலி கட்டி மனைவியாக்க முடியுமா என்று கேட்டான். நீங்கள் பயந்து விட்டீர்கள். தலை குனிந்து நின்றீர்கள். அப்படியே தலையை நிமிர்த்தாமல் சென்றுவிட்டீர்கள். நான் ஜேர்மனிக்குச் சென்றேன். தியாகு, அப்படி நீங்கள் எதுவும் பேசாமல் சென்றதுக்குப் பெயர் தியாகமா? ஏமாற்று தியாகு?...’

தியாகு திகைத்து போய் இருந்தான்.

“அதற்காக நான் உங்களை இன்று கோபிக்கவில்லை நான் விரும்பியது கிடைக்காவிட்டாலும் நான் சந்தோசமாக இருக்கிறேன் என் கணவர் அன்பானவர் நல்லவர் எதைமும் மறைக்க அவருக்குத் தெரியாது. அவர் எல்லா விசயத்திலும் சோ பிராங். நாங்க இன்று நல்லாகவிருப்பதற்கு அவர்தான் காரணம் கியாகு ”

“என்னில் உண்மையாகக் கோபமில்லையா? ”

“இல்லை நீங்கள் சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து இளைஞகைவே நடந்து கொண்டீர்கள். அவ்வளவுதான் ”

அவன் வெகு நேரம் துயரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன் வினா பெற்றுச் சென்றதன் பின்னர் தேவி அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டாள் மிக தொகுது போயிருக்கிறாள்.

அவன் மட்டுமா?

ஹோலில் இருந்த டி. வெளியில் பார்க்கும்போது பிள்ளையார் கோயில் கோபுரம் தெரிந்தது தூறியமழையால் நனைந்திருந்த காகங்கள் உடலச சிலிர்த்துக் கொண்டன. கோயில் கோபுரத்தின் பளபளப்பான வர்ணச்சிலைகளில் மாலை வெயில்பட்டுத் தெறித்தது. ஜேர்மனியில், வீட்டிலிருந்தபடி யன்னலூடாகப் பார்க்கும் போது, பாட்கோட்டஸ்பார்க்குன்றும் அதிலிருக்கும் பாழடைந்த கோட்டையும் தெரியும் அக்கோட்டைக்குள் ஒரு சர்ச் இருக்கிறது. மைக்கலுடன் அவள் அங்கு சென்றிருக்கிறாள்.

“மைக்கல் இப்போது என்ன செய்வீர்கள்?”

தாமஸ் வயிற்றில் வளரவளர அவளைக் கலக்கம் பிடித்துக்கொண்டது சோர்ந்து சோர்ந்து இருந்தாள்

“என்ன தேவி. ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? நான் அப்பவே சொன்னேன். கேட்டியா?”

என்ன சொன்னியள்

'குழந்தை வேண்டாமென்று...'

"உங்களுக்கு என்ன தெரியும். நீங்கள் வேலைக்குப்போனதும் நான் தனிய இருப்பது குழந்தை இருந்தால் துணையாக இருக்கும்..'' என்ற அவளை மைக்கல் வலையுடன் பார்த்தான். பின்னர் அவள் வயிற்றைப் பாசத்துடன் வருடி விட்டான்.

இரவில் வீதிகளில் நடப்பார்கள். நிலவில் நடப்பது அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் தேவிக்கு மூச்சிரைக்கும்.

"கர்ப்பிணிகள் நல்லா நடக்க வேண்டுமாம்..." என்றான்.

"கனக்கத் தெரியும்..."

அவன் அவளை டாக்டர்களிடம் அழைத்துச் சென்றான் அன்பாகக் கவனித்துக் கொண்டான் அவனில் மாற்றங்கள் தெரிந்தன.

"உங்களுக்குக் குழந்தையில் இருப்பமில்லையா?'' என்று அவள் ஒருநாள் கேட்டாள்.

"உன்னில் நல்ல விருப்பம் தேவி'' என்றான் அவன்.

பந்தங்கள் கூடவேண்டும் என்று அவள் ஆசைப்பட்டாள். அவன் பந்தங்கள் குறைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறானே

விடுமுறைக்காக அவர்கள் ஒரு ஏரிக்கரைக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அன்றுதான் அவனிடம் அவள் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டாள். "ஏன் முதல் மனைவியை டைவேர்ஸ் செய்தீர்கள்"

அவன் அவளை எழுமில்லா வியப்புடன் பார்த்தான்.

“அவள் என்னுடன் ஒத்தப்போகவில்லை. அவளுக்கு நான் எனது வாங்கித் தந்தாலும் திருப்தியேற்படவில்லை. அதிலும் பாரீக்கச் சிறப்பானதுள்ளதெனச் சுட்டிக்காட்டினாள். அவள் படுக்கைக்கு வரவும் தயக்கம் காட்டினாள். அவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை தேவி, அன்பென்பது அள்ளிக் கொடுப்பது மட்டுமல்ல. பரஸ்பரம் பெறுவது.”

“நான் எப்படியிருக்கிறேன்?”

“நீ அவள் மாதிரியில்லை. உனக்கு நான் தான் உலகம். நான் எனது வாங்கித்தந்தாலும் பெருமிதத்துடன் ஏற்றுக் கொள்கிறாய். உன் மூகத்தில் அவ்வேளைகளில் திருப்தியான மலர்ச்சியைத் தான் கண்டேன். உனக்கு என்னைக் கோபிக்கத் தெரியவில்லை அன்புகாட்டத்தான் தெரிந்திருக்கிறது.”

அவன் அவளை இழுத்துத் தன்னுடன் அணைத்துக்கொண்டான்.

“மைக்கல் எனக்கு நீங்கள் தான் உலகம். ஆனால் இன்று..?”

தாமஸ் பிறந்தபோது அவன் மகிழ்வுடன் காணப்பட்டான்.

“என் சன் என்னைப்போலவே இருக்கிறான்.”

“பின் யாரைப்போல இருப்பானாம்!” என்று தேவி கேட்டாள்.

“ஓயெஸ், என்னைப்போலத் தான் இருப்பான். இப்படியென்னால் ஒருவரியத்துக்கு முதலே பெற்றிருக்கலாம்.”

அவள் அவளை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“குடும்பத்திற்குள் குழந்தைகள் அவசியம்.”

அவன் பின்னர் குழந்தையுடன் குழந்தையாகிவிட்டான். அவன் மாலைப்பொழுதுகள் தாமசுடன் கழிந்தன. அவனுக்குரிய முத்தங்களையும் பரிசுகளையும் தாமஸ் பங்கிட்டுக் கொண்டான்.

அவன் பூரிப்புடன் பொறுத்துக்கொண்டான்.

ஒரு நாள் ..

“நான் இங்குவந்து ஐந்து வரியமாகுது மைக்கல்” என்றான், பேச்சுடன் பேச்சாக, மைக்கல் அவளை ஏக்கமாகப் பார்த்தான்.

“அப்படியா? இலங்கைக்கப்போகப்போறியா” அம்மா தங்கச்சிமாரின் நினைவு வந்துவிட்டதா” என்று பின்னர் சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் அவனுக்கும் தாமசுக்கும் விமான பயணச் சீட்டுக்களைப் பதிவு செய்து, அவற்றை நீட்டியபோது அவன் இடிந்து போனான்.

அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மைக்கல்...மைக்கல்... அவள் அப்படியே கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

சாந்தா வந்து அருகில் அமர்ந்ததுகூடத் தெரியவில்லை.

“என்னி அக்கா... திடீர் திடீரெனச் சிந்தனையில் மூழ்கி விடுகிறாய்...”

“ஒன்றுமில்லையே?... தியாகு வந்திருந்தார்..”

“கம்பனி கேட்டா? ”

தேவி சாந்தாவை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள், சாந்தா தொடர்ந்தாள்: “எனக்கு ஏனோ அவன் உறவு பிடிக்கவில்லை அக்கா. உன்னை ஏமாத்தியவன்...”

“அப்படிச் சொல்லாதை. பாவம். எல்லாம் விதி. அவர் என்ன செய்வார்.”

“அவனா பாவம்? நீ இன்னமும் உலகத்தைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. போகட்டும். அவனோடு பழகி ஒரு தடவை உன் பெயரைக் கெடுத்துக்கொண்டாய், அக்கா. இன்னும் அப்படிப் பேச்சுக்கு இடம் வைத்துவிடாதை. ஊர்வாய் பொல்லாதது.”

மீண்டும் மழைத்துளிகள் விழத்தொடங்கின.

தேவி வெளியில் பார்த்தபடி எதுவும் பேசாமல் இருந்தாள்.

மழைத்துளிகள் பலத்த இரைச்சலுடன் கீழிறங்கின.

9.

வெள்ளிக்கிழமை காலை அம்மா கேட்டாள்; “நல்லூருக்குப் போய் வருவாமா. தேவி?”

தேவிக்குத் தாயின் அழைப்பு இதமாகப்பட்டது. அவள் கடைசியாக நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலுக்குப் போய் வணங்கி ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேலாகின்றது. அவள் ஜேர் மனிக்கு விமானத்தில் ஏறவதற்கு முன் அங்கு சென்றிருந்தாள். திருவிழா நடக்கும் இருபத்தைந்து நாட்களும் அவள் விரதமிருந்திருக்கிறாள்.

“பின்னேரம் போவம், அம்மா. அப்பத்தான் பூசை பார்க்கலாம்.”

மாலையில் அரசாடி வீதியால் நடந்து செல்வது மனதிற்கு இனிமையாக இருந்தது அந்த வீதியில் புதிதாகப் பல கல் வீடுகள் எழுந்திருந்தன. அன்றனாக்கள் உயர்ந்திருந்தன.

தாமரை சாந்தா சுமந்து வந்தாள். வலது இடுப்பிலிருந்து. இடது பக்கத்திற்கு மாற்றியபோது, "நான் அதனைத் தூக்கி வாறன் சாந்தா." என்று தேவி கேட்டாள்.

"வேண்டாம் நானே தூக்கி வாறன், அக்கா..."

"தேவி" என்றாள் அம்மா: "மருமோன் ஏன் காகிதம் ஒன்றும் எழுதவில்லை?"

தேவியால் தாயின் கேள்விக்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. இதயத்தில் ஒரு துயர் கனமாகக் கனத்து அழுத்தியது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

"அவர் இப்படித்தான் அம்மா எழுதுவார்..."

"எனக்கேதோ, கவலையாக இருக்குது. தங்கச்சி, நீ வந்ததினிருந்து முன்போல கலகலப்பாகவில்லை. எதையோ பறிகொடுத்தது போல இருக்கிறாய். உனக்கும் மருமோனாக்கும் ஏதாவது சண்டை சச்சரவா அவரோடே கோவிச்சுக்கொண்டு வந்தியா?"— அம்மா தன் மனதின் அடியில் புனைந்து கொண்டிருந்தவற்றை வெளியில் சுக்கினாள்.

"அப்படியொன்றுமில்லை, அம்மா. ஏதாவது தென்றால் உனக்குச் சொல்லாமல் மறைப்பேனா?"

"என் ராசாத்தி, உன்னால்தான் நாங்கள் இப்படி நல்லா இருக்கிறம். உன்ர வாழ்க்கை சந்தோசமாக நிம்மதியாக இருக்கவேண்டும்..." அம்மா கண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டாள்.

தேவிக்குக் கண்கள் கலங்கின. வீதியில் பலர் கோயிலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். வீரமாகாளி வீதியிலிருந்து சில பெண்கள் அரசடி வீதியில் ஏறினார்கள்.

"அக்கா" என்றாள் மெதுவாகச் சாந்தா: "அந்தா அதில போற நீல நைலெக்ஸ் சாறிக்காரியைப் பார்..."

அவர்களின் முன் பல பெண்கள் கோயில் பக்கமாகச் சென்றனர். சாந்தா காட்டிய அடையாளத்தைத் தேவியால் இனங்காணமுடிந்தது. ஷெலிந்துயர்ந்த ஒரு பெண். பின்னால் இடுப்பிற்குக் கீழ் கவர்ச்சியாகத் தொங்கியது.

“யார் அது..?”

“தியாகுவின் மனைவி அவள் தான்...”

“நல்ல பெண்ணாகத் தெரிகிறாளே? அழகாக இருக்கிறாளே?...”

“நல்ல பெண்தான்... தியாகு தான் அநியாயமாக அவள் வாழ்வைப் பாழாக்கி விட்டான் அவளை எனக்குத் தெரியும். என்னுடன் படித்தவள் துளசி என்று பெயர். குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளை. செல்லமாக வளர்ந்தவள். தியாகு அவள் வாழ்வைப் பாழாக்கிவிட்டான்” .. சாந்தா தியாகுவைப்பற்றி குறைகூறுவது தேவிக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. தியாகு அப்படிப்பட்டவனாக இருக்கமுடியாது.

“உனக்கு அவள் நல்லவள் என்று எப்படித் தெரியும்? கல்யாணமாகி ஆறு மாதத்தில் குழந்தையொன்றைப் பெற்றுல் எந்தக் கணவன் தான் அவளை மனைவியாக வைத்திக்க முடியும்?”

சாந்தா தமக்கையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

“அக்கா - அக்கா! .. கலியான எழுத்து முடிந்து நான்கு மாதத்திற்குப்பின்னர் தான் கலியானமே நடந்தது. கலியானத்திற்கு முதலே தியாகு அவளுடன் தொடர்பு வைத்து விட்டு... பிறகு வீணாக ஒரு பழியை அவள் மீது சுமத்தி டைவேர்ஸ் பண்ணிவிட்டான், அதுதான் இப்ப விசரன் போல திரியிரூர் பழிவிடாது...”

தேவி மெனமமாக நடந்தாள். அப்படியும் இருக்குமோ? தியாகு அப்படிப்பட்டவனா? கோழை, சுயமாக ஒரு முடிவு

எடுக்கத் தெரியாதவன் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்த உண்மைகள். இப்படிப்பட்ட துரோகியாக ஒருபோதும் இருக்க முடியாது என நம்பினான்.

“உனக்குத் துளசி சொன்னாளா?” என்று தேவி கேட்டாள்.

“சொன்னாள், இன்னமும் சொன்னாள்.”

“என்ன...?”

“அதையேன் உனக்கு அக்கா.. அதைவிடு...”

“கதையைச் சொன்னால் முழுதாகச் சொல் ”

“தியாகுவோடு அவளால் வாழமுடியவில்லை.”

“ஏன்...?”

“அவனோடு ஆரால் தான் வாழமுடியும்!”

“நான் அதைக்கேட்கவில்லை, துளசியால் ஏன் வாழ முடியவில்லை.” தேவியின் வார்த்தைகளில் கோபம் தொலித்தது.

“பிறகு சொல்கிறன் அக்கா ”

“இப்பவே சொல்லு ”

“பிறகு என்னைக் கோரிக்கக்கூடாது துளசியைக் கட்டி யணைக்கும்போது தேவி என்று பிசற்றுபவனுடன் எப்படி அவளால் வாழமுடியும்!”

தேவியின் இதயக் கதவங்கள் பலமாகத் திறந்து அலைந்து மூடிக்கொண்டன. எச்சிலை மென்று விழுங்கிக்கொண்டாள் இதயம் ஒரு கணம் ஓடாது நின்று மீண்டும் துடித்தது.

“இதுதான் கோவிலுக்குப் போகிறபோது கதைக்கிற கதையா” அம்மா சாத்தாவை ஏசினாள்.

கந்தன் கோயிலின் கோபுரங்கள் தெரிந்தன காலைப் பூசைக்கான மணியோசையும் எழுந்தது. அவர்கள் கால்களைக் கழுவிவிட்டுக் கோயிலுக்குள் புகுந்தனர் வழமைபோல கோயிலினுள் சனக்கூட்டம். தீப ஆராதனைகள் நடந்தன. தேவியின் கண்கள் முருகனின் உருவில் பதிந்தும் கரங்கள் கூப்பியும் இயங்கியபோதிலும் உள்ளக்கடல் பொங்கிக் குமுறியது. தியாகு, தியாகு...நீ ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டீர்கள்?

அவனையறியாமல் விழிகள் நீரைச் சொரியத் துடித்தன. விழிக்கோடிகளில் முத்தாகப் பனித்தன இவ்வளவு என் மனதிற்கு அமைதியைக் கொடு. என் சிந்தனைகளை மைக்க விடமே நிலைக்கச் செய். விழிகளிலிருந்து முத்துக்களாக நீர்த் துளிகள் மார்பில் சரிந்தன. அவனையறியாமலேயே விழிகள் நீரைச்சுமந்து சரிந்தன.

அவள் தோளில் சாந்தா பலமாகக் கரம் பதித்து அழுத் தினாள்.

தேவி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். சாந்தாவிடமிருந்து மகளை வாங்கி மார்புடன் அணைத்துக்கொண்டாள் இதயக் கடலின் குமுறல் அடங்கியதுபோல உணர்வு.

“அக்கா, என்னை மன்னித்துக்கொள். நான் உன் மனதைக் குழப்பிவிட்டன். நான் அவற்றை உன்னிடம் சொல்லியிருக்கக்கடாது” என்று சாந்தா மெதுவாகக் கெஞ்சினாள்.

தேவி தங்கையின் முதுகை ஆதரவாகத் தடவிவிட்டாள்.

அவர்கள் கோவிலிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது அதிகம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. அவள் படித்த கல்லூரியைக் கடக்கும்போது நினைவுகள் வஞ்சம் புரிந்தன இந்த வீதியில் அவள் பின்னால் தியாகு எத்தனை தடவைகள் எத்தனை வருடங்கள் சயிக்கினில் அலைந்தான், அவள் அன்பைப் பெறு

வதற்காக அவன் திரிந்தகால அளவு அவன் இளமைக் காலத்தின் பெரும் பகுதியாக இருக்கும்.

அவனை அவதானித்தபடி சயிக்கிலில் வந்து. எதிரில் வந்த சயிக்கிலுடன் மேகி அவன் நிலைகுலைந்து விழுந்த சந்தி இதுகான் கல்லூரிப் பெண்கள் முன் கீழே விழ நேர்ந்த வெட்கம் ஒரு பக்கம். சயிக்கில்காரன் ஏச்சு ஒரு பக்கம். தியாகு சயிக்கிலில் தாவி வேகமாக ஓடிவிட்டான்.

“இப்படியா சயிக்கில் ஓடுவது?” என்று அவள் பின்னர் கேட்டாள்.

“நான் என்ன செய்ய? அவன் ஒருத்தன் எதிரில் வந்து மோதியதற்கு.” என்று தியாகு வெட்கத்துடன் சிரித்தான்.

“எல்லாருக்கும் முன்னால் அப்படியா விழுகிறா?” என்று தேவி சிரித்தாள்.

“எல்லாம் உன்னால் தான் தேவி”

அவனை அவள் வியப்புடன் பார்த்தாள்

“என்னலா?”

“ஓம்... இளநீ பிடுங்க உனக்காக தென்னை மரத்திலேறி விழுந்தன். இப்ப உன்னைப்பார்த்துக் கொண்டு சயிக்கிலில் ஓடியதால் ரோட்டில் விழுந்தன்.”

“எனக்காகக் கிணற்றில் விழுந்தீடவேண்டாம் தண்ணியள்ளேக்க...”

“நீ சொன்னு அதையும் செய்வன்...”

“வேண்டாம் வேண்டாம்”

அவளுக்காக எதையும் செய்யத்தயாராகவிருந்த தியாகுவால், கடைசியில் தாயின் சொல்லை மட்டும் அவளுக்காக மீறமுடியவில்லை.

வீட்டிற்கு வந்தபோதும் அவர்களின் மௌனச்சுவர் உடையவில்லை.

சாப்பிடும்போது “அக்கா என்னில் கோபமா?” என்று சாந்தா கேட்டாள்.

“இல்லை சாந்தா. ஏன் உன்னைக்கோபிக்கிறன்.”

“அப்ப ஏன் முகத்தை உம்மென்று வைத்திருக்கிறாய்?”

“உனக்கு அப்படித் தெரியுது. என் முகம் அப்படித்தான்..”

தேவியின் மனம் குழம்பிய சூட்டையாகிவிட்டது போன்ற உணர்வு, படுக்கையில் முட்கள் பரவியதுபோன்ற உணர்வு சூக்கம் கண்களைத் தழுவுமறுத்தது.

தேவி வெகுநேரம் மனம்குழம்பித் தவித்தாள். சாந்தாவின் வார்த்தைகள் காதுகளில் ஒலித்தன. இதயத்தில் வலியை உண்டாக்கின..

“...துளசியை அணைக்கும்போது தேவி என்று பிசற்று பவனுடன் எப்படி வாழமுடியும்?”...

தியாகு ஏன் இப்படி நடந்துகொண்டீர்கள்? ஒருத்திக்குத் தாலி கட்டும்போது அவளைக் கண்கலங்காமல் காக்கவும் அன்பு செலுத்தவும் ஒப்புக்கொண்ட உங்களால் தியாகு, அணைக்கும்போது இந்த அதிர்ஷ்டமற்றவளின் பெயரா...நினைவா... நான் அதிர்ஷ்டமற்றவளா? கடவுளே, அப்படியில்லை. மைக்கல், என் அன்பே, நீங்கள் என்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தீர்கள்? உங்கள் அன்பிற்கு இணையாக ஒன்றுண்டா? உங்களை அடைந்த நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி? இன்று...

மைக்கல். இப்போது என்ன செய்வீர்கள்? நைற்கிளப்பில் விஸ்கியுடன் இருப்பீர்களா? எங்கள் நினைவு மனதில் வருமா? என்னை, உங்கள் மகனை நினைத்து கலங்குவீர்களா? பிரிவின் வேதனை உங்களுக்கு இருக்காது. ஐந்தாண்டு வாழ்க்கையை கணத்தில் மறந்துவிட்டிருப்பீர்கள்.

மைக்கல்... தியாகு?

அவள் குழம்பித் தவித்தாள்.

மைக்கல், மைக்கல். இப்போது அங்கு இரவாக இருக்காது இப்போது ஆபீசுக்குப் போயிருப்பீர்கள். இடைநேரத்தில் போன் பண்ணுவீர்கள் தாமரைப் பேசச் சொல்லீர்களே? நாங்கள் அங்கு உங்களுடன் இருக்கிறோம் என நினைத்து மறந்துபோய்ப் போன் பண்ணியிருப்பீர்கள்.

அல்லது இன்று ஆபீசுக்குப் போகாமல் வீட்டில் இருப்பீர்களோ? விஸ்கியையும் ப்ளேயர்ஸ் சிகரெட்டையும் துணைக்கு வைத்திருப்பீர்களோ? யக்னலூடாக தூரத்தில் தெரியும் குன்றையும் அதிலிருக்கும் பழைய கோட்டையை யும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பீர்களோ?

தேவி கணவனின் நினைவில் மூழ்கிவிட முயன்றான். ஆனால், அவள் இதயத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து கரல் தியாகு விற்காக ஒலித்தது.

“அணைக்கும்போது தேவி என்று பிசிற்பவனுடன்..”

“தேவி தேவி...தேவி...” தியாகுவின் குரல் அவள் காதுகளில் ஒலித்தது. தன்னையறியாமல் அவள் உதடுகள் ஒரு கணம் தவறு செய்தன.

“தியாகு”

வானத்தளத்தை இடியின் கரங்கள் இருந்தாற்போல தாக்கின. வானக்கூரை பிளந்ததுபோல மின்னற் கிளைகள் பரவின கூரை பிளந்து மழை இடரெனக் கொட்டத் தொடங்கியது.

காலந்தப்பிய மழை பொழியத்தொடங்கியது.

வெளியில் கனத்த இருள் போர்வை. கிளை பரப்பிய மின்னல் ஒளியில் மழைத்தாரைகள் சோனாவசரியாக இறங்குவது தெரிந்தது.

10

மறுநாளும் மழை ஓயவில்லை முற்றத்தில் வெள்ளம் தேங்கிக்கிடந்தது முன் ஒழுங்கையில் ஒரு அடி உயரத்திற்கு வெள்ளம் பாய்ந்தது. பள்ளக் காணிகளில் குந்தவர்களின் வீடுகளுள் வெள்ளம் புகுந்து விட்டதால் பாடசாலையில் பலர்தஞ்சம் அடைந்திருந்தார்கள்.

காலந்தப்பிய மழையால் வயல்கள், தோட்டங்கள் என் பனவற்றில் அறுவடைக்காகக் காத்திருந்த பயிர்கள் அழிந்தன. பக்கத்துத் தென்னந்தோட்டத்தில் பறித்துக்கிடந்த ஆயிரக்கணக்கான தேங்காய்கள் வெள்ளத்துடன் அள்ளுப் பட்டுப்போய் விட்டன. ஒழுங்கையில் சென்றவர்கள் கைகளில் அள்ளுப்பட்டு மிதந்துவந்த தேங்காய்கள் காணப்பட்டன.

மழை சற்றுநேரம் சிறு தூறலாக வீழ்வதும், சற்று நேரம் கனத்த மழையாகப் பொழிவதுமாக இருந்தது இன்றும் மழை பெய்தால் முற்றத்து வெள்ளம் வீட்டிற்குள் புகுந்துவிட வாய்ப்புண்டு.

வானம் கருகுமெனக் கறுத்துக்கிடந்தது. ஒரு சிறு வெளுப்புக்கூட விண்பரப்பில் இல்லை. அடிவானத்தில் நீண்டு கிளைவெட்டி மின்னற்கோடுகள் பரவின. காதுச்சவ்வுகள் அதிரும்படி வானத்து உறுமல் அடிக்கடி எழுந்தது.

தேவி ஹோலில் அமர்ந்திருந்தபடி வெளியில் பார்த்தாள். தாமஸ் அவளுடன் ஒட்டி மடியில் இருந்தான். கண்கள் வெளிப்பரப்பின் இயற்கை விளைவுகளைப் பார்த்தாலும் மனம் இவற்றிலில்லை.

“எல்லாம் புதினமாகத்தான் இருக்குது இது கனிகால மில்லாமல் வேறென்ன வெயில்கொளுத்துகிற காலத்தில் மழை அடிச்சப் பொழியுது ..” என்றபடி அம்மா அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தாள்.

தேவி தாயைப் பார்த்துச் சிரித்து வைத்தாள்.

“அங்காலப் பக்கமெல்லாம் சரியான வெள்ளமாம். சந்தியில் பஸ் ஒன்று றேட்டுத் தெரியாமல் கானுக்குள்ள இறங்கிவிட்டதாம். நல்லகாலம் ஆக்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. முடக்குவீட்டு தையல் சுவர் பாறிலிழுந்திட்டுதாம் நரியன் குண்டு நிரம்பி வழியுதாம் ”

“சரியான மழைதான்...” என்றாள் தேவி: “கிளைமேற் மாறிப் போச்சுது...” தாமஸ் தாயின் மடியில் தூக்கிவிழுந்தான். அம்மா அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு தேவியின் அறைக்குள் போனாள். தேவி எழுந்து சேலையைச் சரிசெய்துகொண்டு வெளியில் பார்க்கும்போது ஒழுங்கையில் தியாகு வெள்ளத்துள் நடந்து வருவது தெரிந்தது. அவன் இந்த வீட்டிற்குத்தான் வருகிறான் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

இந்த நேரத்தில், இந்த வெள்ளத்துள் ஏன் வருகிறார்? யாராவது என்ன நினைப்பார்கள்? என அவள் ஒரு கணம் எண்ணமிட்டாள் பின்னர் அவ்வாறு எண்ணமிட்டாள் பின்

னர் அவ்வாறு எண்ணியதற்காக வருத்தப்பட்டாள், யார் என்ன நினைக்கிறது? நாங்கள் என்ன தவறுகவா நடக்கிறோம்;

தாமஸைக் கட்டிலில் தூங்கவைத்துவிட்டு வேலாலிற் குள் வந்த அம்மாவின் விழிகளில் வெறுப்புத்தெரிந்தது. கேற்றைத் திறந்தபடி தியாகு வருவதை, வெறுப்புடன். பார்த்து விட்டு உள்ளே அடுக்களைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்

தியாகு மழையில் நனைந்திருந்தான். அவன் வைத்திருந்த குடையால் கொட்டிய மழையை மறைக்க மூடிய விக்லை. அவன் தயங்கி வாசலில் நின்றிருந்தான்.

“உள்ளுக்கு வாங்கோ, தியாகு ” என்று தேவி அவளை அழைத்தாள். அவன் தன் முகக்கண்ணாடியை எடுத்து நனைந்த கைக்குடையால் முதலில் துடைக்க முயன்றான்.

“இந்தாங்க. இதால வடிவாத் துடையுங்க...” என்று தேவி துவாய் ஒன்றினை அவனிடம் நீட்டினாள். அவன் நன்றியுடன் வாங்கிக்கொண்டான். தலையையும் முகத்தையும் துடைத்துக்கொண்டும் வந்து கதிரையில் அமர்ந்தபடி, தேவியைப் பார்த்தான்.

“இந்தத் துவாயில் உன் மணம் இருக்குது...” என்றான் ஏக்கத்துடன். அவன் எதுவும் பேசவில்லை. துவாயை வாங்கிக் கதிரையில் வீசித்து விட்டான்.

“இந்த மழையுக்க ஏன் வந்தியள்?...”

“மனம் அமைதியிழந்து தவித்தது, உன்னுடன் கதைத்தால் கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைக்கும்போல இருந்தது. நான் வந்தது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” அவன் மறுமொழியை எதிர்பாராமலேயே அவன் தொடர்ந்தான் “எனக்குத் தெரியும். நான் முதலில் பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு தடவை வந்தன். இப்ப அடிக்கடி வரத் தொடங்கிவிட்டன் நான் என்ன செய்ய, தேவி உன்னு

டன் பேசுவதால் என் துயரங்களைச் சற்று நேரமாவது என் னால் மறந்திருக்க முடிகிறது ”

தேவி எதுவும் பேசவிரும்பாதவள்போல வெளியில் பார் வையை மேயவிட்டாள்

தியாகுவின் வார்த்தைகள் இன்று வழமைக்குமாறாக வுள்ளன.

“என்ன தேவி, பேசாமல் இருக்கிறாய்?”

தேவி அவளைத் திருப்பிப்பார்த்தாள் விழிகளில் விரக்தி தெரிந்தது

“நீங்கள் பேசினியள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்...”

“இல்லை... ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? சுகமில்லையா?...”

“அப்படியில்லை... நேற்று துளசியைக் கண்டேன்...”

அவன் திகைத்துப் போய் அவளை ஏறிட்டுப்பார்த்தான். அவன் முகம் உணர்ச்சிப் பெருக்காயிற்று முகத்தில் கவலை, வெறுப்பு, கோபம் என்ற பல உணர்ச்சிகள் திரண்டன.

“எப்ப? எங்கே?”

“கண்டன்.. வடவாக இருந்தா...”

“பாம்பும் அழகாகத்தான் இருக்கிறது...”

“யாரைப் பாம்பு என்கிறியள்? அவளையா? எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“தேவி.. உனக்கு அவளைத் தெரியாது...”

“தெரியாவிட்டால் என்ன? ஒரு பெண்ணின் உணர்வு களைக் கூடவா என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாது நீங்கள் எனக்குப் பொய்சொல்லி விட்டியள்.”

அவன் துடித்துப்போய் அவனைப் பார்த்தான். அவன் விழிகள் அவளிடம் பரிதாபமாகக் கெஞ்சின.

“உனக்கு நான் பொய் சொல்லவில்லை...”

“கலியாண எழுத்து நடந்து நான்கு மாதங்களுக்குப் பின்னர் தான் உங்களுக்குக் கலியாணம் நடந்தது...”

“ஓம், தேவி...”

“அப்படியென்றால் நீங்கள் சொன்ன விசயம் ?”

“நான் தந்தையில்லை என்ற விசயம் கூடவா எனக்குத் தெரியாது..?”

“ஒருத்தியை அணைக்கும்போது இன்னொருத்தியின் பெயரைச் சொல்வது கூடத்தான் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை...”

வெளியில் இடி ஒன்று உறுமியது.

அவன் அப்படியே கதிரையில் திகைத்துக் கிடந்தான். அவன் தலை கவிழ்ந்தது. விழிகள் கலங்கின.

“உண்மைதான், தேவி என் மனதில் இதயத்தில் எல்லாம் நீதான். உன் உருவத்தை என்னிலிருந்து எடுத்தெறிய என்னால் முடியவில்லை. அவனைப் பெண்பார்க்க அம்மாவின் வற்புறுத்தலால் போனேன். அவனைப் பார்த்தபோது நீ தான் தெரிந்தாய். ஒத்துக்கொண்டேன் தாலிகட்டும்போது என் அருகில் நீ தான் இருந்தாய். கடடினேன் அவனை அணைக்கும்போதும் நீ தான் என்னில் நிறைந்திருந்தாய். என் வாய் உன் பெயரைத்தான் உச்சரித்தது. நான் என்ன செய்ய?... ஆனால் தாலிகட்டுவதற்கு முன் நான் தவறிழைக்கவில்லை. என்னை நம்பு...” என்று அவன் அவளிடம் இரப்பதுபோலக் கூறினான்.

தேவியின் இதயக்கடல் மீண்டும் குமுறத் தொடங்கியது.

“என்றால் உன்னை மறக்க முடியவில்லை, தேவி.” என்று தியாகு விம்மினான் ஓர் ஆண்மகன் அழுவது அவளுக்கு மிகவும் திகைப்பையும் பின்னர் பரிதாபத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

“விசர்... நான் முந்திய தேவியல்ல. ஆராவதுபார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?”

அவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான். கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

“நான் பிழை விட்டிட்டன்...”

“என்ன?”

“அன்று நீ உன்னை அழைத்துச் செல்லுப்படி கூறியபோது அதை நான் செய்திருக்க வேண்டும். இருவருக்கும் சந்தோசமாக இருந்திருக்கும்.”

“உங்களுக்குச் சந்தோசமாக இருந்திருக்கலாம். எனக்கு அப்படியிருந்திருக்காது. என் தங்கச்சிகள் வாழாவெட்டியாகக் கவியாணமாகாமல் இருப்பினம், தியாகு. நல்லவேளை அப்போது துணிச்சல் இருக்கவில்லை. அது ஒரு கனவு. உணர்ச்சி மயமாக வாழ்க்கையைச் சிந்திக்கிற வயது. அறிவு பூர்வமாகவில்லை...”

“காதலை அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திக்கக்கூடாது, தேவி. எனக்கு அது புரியவில்லை. என்னென்று சொன்னாய்.. எனக்குத் துணிச்சல் இல்லையென்று?”

“இல்லை—நீங்கள் சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களை நடந்து கொண்டீர்கள். அவ்வளவுதான்...”

“எனக்கு அப்ப துணிச்சல் இல்லை. இப்ப துணிச்சல் இருக்குது. அன்று நீ என்னிடம் கேட்டதை இப்ப கேட்டுப் பார்...”

தேவிக்கு அவனையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது.

“நு லேற் தியாகு. ஐ ஆம் ஏ மறிட் வுமன் எனத மான்ஸ் வைஃப்...”

“நோ ” என்றான் தியாகு: “நீ இப்ப இன்னொருத் தன் மனைவியல்ல ”

அவள் துடித்துப்போனாள். விழிகளில் கலக்கத்துடன் அவனைப்பார்த்தாள் அவன் தொடர்ந்தான்:

“தேவி நீ உன் கணவனிடமிருந்து டைவர்ட்ஸ் பெற்றுத் தான் வந்திருக்கிறாய். பிரிந்துதான் வந்திருக்கிறாய்?...”

தேவி கோபத்துடனும் அவனைப் பார்த்தாள்.

“யார் சொன்னது?...”

“எல்லாரும் பேசுகிறார்கள். உனக்கு ஒரு கடிதம்கூட உன் கணவனிடமிருந்து வரவில்லையாமே” அதிலிருந்து தெரியாதா?... ”

“அப்படியொன்றுமில்லை...”

“நீ பொய் சொல்கிறாய், தேவி உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? உன்னை நான் முதலில் சந்தித்தபோது நீ எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகவும் பூரிப்பாகவும் இருந்தாய். அப்போது நான் உன்முன் ஏக்கத்துடனும் ஏமாற்றத்துடனும் இருந்தேன். இன்று நீ என் இடத்தில் இருப்பது எனக்குத் தெரிகிறது. உன் முகத்தில் சோகம் அப்படியே தெரிகிறது

நீ எதையோ இழந்தவள் மாதிரித் தெரிகிறாய்? உன் கணவனிடமிருந்து ஒரு கடிதம் கூட உனக்கு வரவில்லை. ஏன் என்னிடம் மறைக்கிறாய்? மேலத்தேசப் பழக்க வழக்க முள்ளவர்கள் ஐந்தாண்டுகள் ஒரு மனைவியுடன் வாழ்வது பெரிய காரியம் தேவி, உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்..”

தேவி வீரிட்டுக்கத்தினாள்: “உங்களுக்கு என் கணவரைப் பத்தித் தெரியாது. அவரை நான் புரிந்திருக்கிறேன். அவர் அன்பு எனக்குத் தெரியும். அவர் கடிதம் எழுதவில்லை என்றதுக்காக நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரியில்லை, தியாகு. நாங்கள் தொடர்ந்து பிரென்ஸாக இருப்பதானால் இனிமேல் நீங்கள் இப்படிக்கதைக்கக் கூடாது”

தியாகு தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“மன்னித்துக் கொள்”

சற்று நேரத்தின்பின் தியாகு விடைபெற்றுச் சென்றான்.

‘மைக்கல், மைக்கல் உலகம் எண்ணப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டது இதற்கு என்ன பதில் சொல்லப்போகிறேன்?’

‘நீ உன் கணவனை விவாகரத்து பண்ணிவிட்டாய். என்னை மணந்து கொள்கிறாயா?’ என்று தியாகு கேட்கிறானா?

“தேவி..” அம்மா வந்தாள். நடந்தவற்றை அவள் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

“அம்மா..”

“உண்மையா, தேவி?...”

“எது?”

‘தியாகு சொன்னவை.’

இல்லையென அவள் தலையை அசைத்தாள். அழகையை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை அம்மா ஆதரவாகத் தலையை வருடிவிட்டாள்.

11

தேவி குழுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அவள் விழிகள் வானத்தாரைகளாகப் பிரவகித்தன. மனதில் கட்டித் தேக்கி வைத்திருந்த கவலைகள் யாவும் கரைந்து வெளியேறுமாப் போல் கண்ணீர் வடிந்தது.

“அக்கா” என்று அவளைக் கட்டிக்கொண்டு அவளின் தங்கைகளும் அழுதனர். தமக்கை அழுகின்ற காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமலே அவர்கள் அழுதனர்.

“தேவி, என்னடி நடந்தது” சொல்லடி என்னடி நடந்தது எதுவானாலும் சொல்லு. உன் அப்பா மீது ஆணையா கக்கேக்கிறன் சொல்லு.” அம்மா அவளை கண்கலங்கக் கேட்டாள்.

தேவி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

இனிச் சொல்லத்தான் வேண்டும். சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

தியாகு ஏற்படுத்திவிட்ட மாறாக மனச்சுமை தியாகு வின் தாயார் போதிய சீதனம் இல்லை என்றதால் அவளை மருமகனாக ஏற்க மறுத்ததன் எதிரொலி. காதலித்தவன்

பணத்திற்காக அவனை ஒதுக்கிக் கைவிட்டபின் அவளுக்கு அவ்வேளையில் வேறு மார்க்கம் தெரியவில்லை.

வீரகேசரி ஞாயிறு இதழொன்றில் வெளிவந்த அந்த விளம்பரம்:

“...மேற்கு ஜேர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கை இளைஞர்களுக்கு மணமக்கள் தேவை. சீதனம் எதுவும் எதிர் பார்க்கப்படமாட்டாது தங்கள் புகைப்படங்களுடன் விண்ணப்பிக்க...”

அவள் விண்ணப்பித்தாள். ஏஜன்சியிடமிருந்து கடிதமும் மைக்கலின் படமும் வந்தன.

செய்தி அறிந்த ஐயா கூச்சலிட்டார். அம்மா சுண்ணீர் விட்டாள். தங்கைகள். அழுதார்கள்.

“வேண்டாமடி இது விஷப்பரீட்சை. முன்பின் தெரியாத ஒருவனை நம்பிக் கடல் கடந்து செல்வது அவன் யாரோ? என்ன சாதியோ? எப்படிப்பட்டவனோ?”

இது விஷப்பரீட்சைதான் அவளுக்குத் தெரித்திருந்தது. ஐயாகுவும் அவளும் ஆறு ஆண்டுகள் காதலித்தார்கள். ஊர் உலகமெல்லாம் தெரிந்த விடியலாகவிருந்தது.

“உன்னைத் தவிர எவனையும் ஏறெடுத்தும் பாரேன், தேவி, நீ தான் என் வருங்கால மனைவி...” என்று நானொல்லாம் வாக்குறுதி தந்த அவன் கடைசியில் தாயின் சொல்விற்குச் செவிசாய்த்துக் கோழையாகினான்.

அவளுக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது. அவளை ஏஜன்சிக் காரன் நேர்மகப் பரீட்சைக்கு அழைத்திருந்தான். அவள் சென்றிருந்தாள்.

“நீங்கள் மேற்கு ஜேர்மனிக்குச் செல்லச் சம்மதிக்கிறீர்கள் அதற்கான பயணச் செலவு முழுவதும் எமது நிறுவனத்தினால் பொறுக்கப்படும். உங்களுக்கு விண்ணப்பக் காரரைப் பிடித்திருக்கிறது. அவர் தன்னைப்பற்றிய விபரங்கள் அனைத்தையும் கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தார். பார்த்திருப்பீர்கள். நாங்கள் உங்களை மணமகனாகத்தான் அங்கு அனுப்புகின்றோம் அதற்கு ஒரு ஒப்பந்தத்தில் நீங்கள் கையொப்பமிடவேண்டும்.” ஏஜன்சிக்காரன் வெகு நீதானமாக ஆங்கிலத்தில் அவளுடன் பேசினான்.

அவள் ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிடப் பேணையைத் திறந்தாள்

‘வெயிற் நன்கு ஒப்பந்தத்தைப்படித்து வீட்டுக் கையெழுத்துப் போடும்படி. நானே அதன் சாராம்சத்தை விளங்கப்படுத்துகின்றேன் இது ஒரு வழமையான ஒப்பந்தம் தான் மேலைத்தேச நாசரீகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். ஒப்பந்த அடிப்படையில் சில காலத்திற்கு ஒரு பெண்ணை மனைவியாக வைத்திருப்பது ஒன்றும் புதிதல்ல.’

தேவிக்கு இதயத்தில் ஒரு மூலையில் வலி கண்டது. அவள் திகை புடன் ஏஜன்சிக்காரனை டார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் தொடர்ந்தான் “உங்கள் விண்ணப்பம் மிஸ் ரர் மைக்கலால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அவருக்கு ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு பார்ட்னர் தேவை. ஐந்தாண்டுகளுக்கு நீங்கள் அவருக்கு மனைவியாக இருக்கவேண்டும் ஒப்பந்தப் பேச்சிதான்.”

அவள் முகத்தில் வெள்ளமாக வியர்வை துளிர்ந்தது. முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டாள். மெல்ல ஏமாற்றம் பரவத்தொடங்கியது அவள் இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏமாற்றங்கள். தியாகுவின் எதிர்பாராத ஏமாற்றத்தைவிடவா?

“நீங்கள் ஐந்தாண்டுகள் அவருடன் வாழலாம் அதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு பன்னிரயிரம் மார்க் தரப்படும். நமது பணத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் ரூபா. ஐந்தாண்டுகளுள் அவருக்கு உங்களில் வெறுப்பு ஏற்பட்டால் நீங்கள் விலகிவிட வேண்டும். அப்போதும் உங்களுக்கு அவர் ஐந்தாண்டுகளுக்குரிய ஒப்பந்தப்பணத்தைத் தருவார் ஐந்தாண்டுகளுக்குப்பின்னர் தொடர்ந்தும் அவர் உங்களை ஒப்பந்த மனைவியாக வைத்திருக்க விரும்பில், வைத்திருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் குறித்த காலத்திற்குப் பின்னர் உத்தரவாதம் தரமாட்டோம். அவருடன் நீங்களாவே ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஐந்தாண்டு ஒப்பந்தத்தில் அவர் ஒப்பந்தத்தை மீறில் அதற்கு நாங்கள் பொறுப்பு. இதுதான் இந்த ஒப்பந்தப்பத்திரத்தின் சாராம்சம்...”

அவன், அவள் முன்னர் ஒப்பந்தப்பத்திரத்தை அவள் கையெழுத்திற்காக வைத்தான். உள்ளத்தில், பெருங்குமுறுல்கள் எழ, சில கணங்கள் அவள் அப்படியே விக்கித்து அமர்ந்திருந்தாள். முடியாது என ஒரு வார்த்தையில் கூறி விட்டு எழுந்து விடலாம். ஆனால்... தியாகு? அவள் தங்கைகள்?

எச்சிலை ஆழமாகமென்று விழுங்கிக்கொண்டாள்.

இந்த சமூகத்தைப் பழிவாங்கவேண்டும். தியாகு போன்ற கோழைகளிலும் மைக்கல் போன்ற வெளிப்படையானவர்கள் நல்லவர்கள். சமூகத்திற்குந் தவர்கள்.

“இதோ உங்கள் பிளையிற் ரிக்கற்—விசா...”

அவள் அந்த ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டாள் ஐந்தாண்டு மனைவி. அவளுக்காகவல்ல அவள் குடும்பத்திற்காக எந்தப்பணம் அவள் நல்வாழ்விற்குத் தடயாக இருக்கிறதோ அதை உழைத்து தன் தங்கைகளுக்கு நல்வாழ்வை அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டும்.

அவன் மைக்கலுடன் ஐந்தாண்டுகள் வாழ்ந்தாள் இனிய காலங்கள்

ஒரு நாள் -

“நான் இங்குவந்து ஐந்து வரியமாகுது, மைக்கல்” என்றார், அவள். மைக்கல் அவளை ஒரு விதமாகப் பார்த்தான்

“அப்படியே? இலங்கைக்குப் பாகப்போறியா? அம்மா தங்கச்சிமாரின் நினைவு வந்து விட்டதா...” என்று சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் அவளுக்கும் தாமசுக்கும் விமான சிக்கற்கூறுகளைத் தந்தபோது அவள் இடிந்துபோனாள்.

அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை

“நான் குழந்தையுடன் புறப் பட்டு வந்தேன். அவர் இனி என்னுடன் எதுவிதத் தொடர்பும் கொள்ள மாட்டார். ஒப்பந்தம் முடிந்துவிட்டது. இதுதான் நடந்தது, அம்மா.” என்றபடி தேவி விம்மினாள்.

அந்த வீட்டில் பாங்கர நீசப்தம் நிலவியது.

நீண்ட நேரமாக அந்த ஹொலில் விசும்பல் ஒலி நிறைந்திருந்தது

“ஏன் அக்கா, இப்படிச் செய்தாய்?” என்று வசந்தி அவளை அணைத்தபடி விம்மினாள்.

“இப்படி உன் வாழ்வைப் பாழாக்கிக்கொண்டாயே?” என்று சாந்தா கலங்கினாள்.

மைக்கலுடன் வாழ்ந்த அந்த ஐந்தாண்டுத் தாம்பத்தியத்தின் இனிமைக்காக அவள் காலமெல்லாம் அவன் நினைவுடன் வாழ்ந்து விட முடியும் என நம்பினாள். ஆனால் தியாகுவின் வருகை கடந்த கால வாழ்வின் ஆர்ப்பக்கனவுகளைக்

கிளறியிட்டது. தியாகுவிற்காக அவள் இப்போது இரக்கப் படத் தொடங்கினாள். அவன் தன்னை ஏமாற்றினான் என்ற விதனையிலும் அவன் நன்றாக வாழவில்லை, என்பது அவளுக்கு அதிக கவலையைத் தந்தது.

அவள் நிலையை அவன் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். கணவனை அவன் பிரிந்து வந்திருக்கிறான். என்பதை அவன் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான் அவன் இதயத்திலிருந்து அவளைத் தூக்கியெறித்து விடமுடியவில்லை. துளசியை அணைக்கும்போது கூட அவள் நினைவின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அவனால் விடுபடமுடியவில்லை

அன்று அந்த வீட்டில் உலை கொதிக்கவில்லை. சோகம் எங்கும் கவ்விப்பரந்திருந்தது.

மாலை வந்தும் தேவி அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள். முற்றத்து வெள்ளம் வடியவில்லை.

“இந்தக் கோப்பியைக் குடியக்கா...” வசந்தி தம்ளரை நீட்டினாள். தேவிவாங்கிக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் ஒருவரும் சாப்பிடவில்லையா? தாமஸ் சாப்பிட்டானா?”

சாந்தா தாமஸைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தாள். அவன் ஈரவாயைச் சாந்தா சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டாள்.

பலர் வெள்ளத்துள் நடந்துவரும் சலசலப்பு எழுந்தது. கதவைத் திறந்துகொண்டு முதலில் தியாகு வந்தான். தியாகுவின் பின்னால்...

“டாடி...” என்று துள்ளினான் தாமஸ்

அவன் தான், அவன் தான். கோர்ட், சூட்டுடன் அவன் தான். அந்த அமைதியான வடிவம்தான் அவன் மைக்கல் ஓ...மைக்கல்.

அவன் தன்னை மறந்தவளாக வெளியில் பாய்ந்து ஓடிச் சென்றான். மைக்கல் வேகமாக வந்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டான். அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து விம்மத் தொடங்கினான்.

“இதென்ன ஏன் இப்ப அழுகிறாய்? என்ன நடந்திட்டிடுது? அழாதே நான் தான் வந்திட்டனே? ‘அவன் கன்னத்தில் அவன் முத்தமிட்டான் உதட்டில் முத்தமிட முயன்றபோது தான் இது யாழ்ப்பாணம் என்பது புரிந்தது. ‘வேயர் இஸ் மை சன்?’”

அவனை அணைத்துப் படி தாமரை வசந்தாவிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டான் அவன் ஆவலுடன் தகப்பனின் சமுத்தைக் கட்டிக்கொண்டான் தந்தையைக் காணாத ஏக்கம் அவனிடம் தெரிந்தது.

“வழி விசாரித்தார் கூட்டி வந்தேன்” என்றான் தியாகு.

அம்மாவை அணைத்து மைக்கல் முத்தமிட்டபோது அந்தக் கிழவி சிலிர்த்துப் பேய்விட்டது. மைக்கல், உங்களை நான் புசிந்து கொள்ளவில்லை!

“என்ன ஆர்ப்பாட்டமடி செய்துவிட்டாய்? தங்கக் கம்பியாட்டம் கணவனை வைத்துக்கொண்டு” என்றான் அம்மா.

“என்ன அக்கா, இப்படி நடந்திட்டாய்? என்னைப் பயமுறுத்திவிட்டியே?” என்றான் சாந்தா.

“வாட் வாட் என்ன நடந்தது?” என்றான் மைக்கல்.

“அது அத்தான்” என்று வசந்தி தொடங்கினாள்.

“ஏய் வாயை மூடு நான் எல்லாம் சொல்லுறன்...” என்று தேவி தங்கையை அதட்டினாள்.

மைக்கல் மனைவியை அன்போடு பார்த்துச் சிரித்தான்.

12

அன்றிரவு. அவன் அருகில் அவள் படுத்திருந்தாள்.

“நீங்கள் ஒரு கடிதம்கூடவா போடக்கூடாது?”... என்று தேவி கேட்டாள்.

“அம்மா தங்கச்சிமாருடன் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இருக்கிறாய். நான் கடிதம் போட்டுக் குழப்பக்கூடாது என்றுதான் எழுதவில்லை நீயாவது எழுதியிருக்கலாமல்லவா?”

“நான் எப்படி எழுதுவது...?”

அவன் வியப்புடன் அவளைப் பார்த்தான்

“ஏன்? எழுதக் கூடாதா, டார்லிங்?”

“அந்த ஒப்பந்தம்...”

“ஓ” வெண மைக்கல் சிரித்தான்: “விசர்... அது ஒரு ஒப்பந்தம். ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு மனைவி தேவை என்ற எண்ணத்துடன் தான் நானும் விளம்பரம் செய்தேன். அந்த ஏஜன்சி உன்னை நன்றாகப் பயமுறுத்தியிருக்கிறான். நான் அதைமறந்தே போனேன், தேவி...”

“அவன் வடிவாகப் படித்து விளங்கப்படுத்தினான்...”

“பைத்தியம் உன்னை விட்டிட்டு என்னால் வாழமுடியுமா? என் குழந்தையை விட்டிட்டு என்னால் வாழமுடியுமா? உன் மையாகத் தேவி, உன் அன்பில் அந்த விசர் ஒப்பந்தத்தை நான் மறந்தே போனேன் நீ இங்கு வந்ததும் தான் உன் பிரிவு எனக்குப் புரிந்தது. உன் தேவை எனக்குப் புரிந்தது. என் தாமஸைப் பிரிந்து என்னால் இருக்கமுடியவில்லை அது தான் ஓடிவந்து விட்டேன். வாறகிழமை ஜேர்மனிக்குப் பிளைற் ”

தேவி அவன் மார்பில் தன்னைப் புதைத்துக்கொண்டாள். அழவேண்டும். போலிருந்தது. அவன் அழவிட்டால் தானே?

வெளியில் வானம் வெளுத்து, நிலவுதொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு
“மீரா” வழங்கும் இலக்கிய ஆக்கங்கள்

வெளிவரவிருப்பவை:

“தீக்குள் விரலை வைத்தால்”

நாவலாசிரியர்

K. S. ஆனந்தன் எழுதும்

“ராதையின் நெஞ்சம்”

(இனிய காதல் நவீனம்)

தி. வைத்திலிங்கம் எழுதும்

“பூம்பனிமலர்கள்”

செம்பியன் செல்வன் எழுதும்

“கானகத்தின் கானம்”

தொடர்ந்து

ஈழகதின் பிரபல எழுத்தாளர்களின்
நாவல்கள் வெளிவரவிருக்கின்றன.

தபாலில் பெறுவதாயின்

20/- ரூபா முத்திரைகள் அனுப்புங்கள்

டேவிட் லிகோரி பதிப்பாலயம்

38, வேம்படி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

